

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

εφημερίδα ΟΜΟΝΟΙΑ 1991-1999

- ΟΜΟΝΟΙΑ: Αγώνας για ένα καλύτερο αύριο
ημερ. 07.09.1991, σελ.2.
- Ο αγώνας που ξεκινήσαμε δεν έχει ανάγκη από ήρωες αλλά από μαζικό
ηρωισμό
ημερ. 03.12.1991, σελ.3.
- Θύμα των πολιτικών φιλοδοξιών των «5» ο κ. Στεφανόπουλος... ή...;!
ημερ. 02.06.1995, σελ.5.
- Περισσεύει η αντιπαλότητα αν υπάρξει συνεργασία
ημερ. 05.03.1996, σελ.6.
- Η λαογραφία του Ελληνισμού στην Αλβανία
ημερ. 08/12/03.1996, σελ.7.
- Επίσκεψη Πάγκαλου στο Αργυρόκαστρο.
ημερ. 06.09.1996, σελ.8.
- Σκέψεις για θεσμικές λύσεις στην ΟΜΟΝΟΙΑ (ΠολυΣυ)
ημερ. 20.09 1996, σελ.11.
- ΟΜΟΝΟΙΑ: Αγώνας για ένα καλύτερο αύριο.
ημερ. 08.10.1996, σελ.16.
- Για να αποφύγουμε την αδράνεια!
Ανάλυση μετά τις εκλογές της 20^{ης} Οκτωβρίου 1996
ημερ.21.10.2006, σελ.17.
- Δ Η Λ Ω Σ Η
- προς εφ/δα « Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ» και Επιτροπή Προετοιμασίας
της Γ. Συνδιάσκεψης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ημερ. 17.10.1996, σελ.21.
- ΟΜΙΛΙΑ στη Γ' Γενική Συνδιάσκεψη της ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(ως υποψήφιος Πρόεδρος)
ημερ. 28.10.1996, σελ.22.
- Είναι ιδιαίτερα επικίνδυνο παιχνίδι η ανάπτυξη προσωπικών
φιλοδοξιών στο κουφάρι του Ελληνισμού.
ημερ. 03.06.1997, σελ.27.
- Σε προσωπικές φιλοδοξίες αποδίδονται η επιθέσεις του Βουλευτή
Λούτση κατά του μορφωτικού ακούλουθου στο Γ. Προξενείο
ημερ.03.10.1998, σελ. 31.
- Πόσο κρίμα και απογοήτευση
ημερ. 26.02.1999, σελ.33.
- Πότε θα λειτουργήσει η ΟΜΟΝΟΙΑ;!
ημερ. 03.03.1999, σελ.35.
- Οι εξελίξεις στην περιοχή και η ΟΜΟΝΟΙΑ
ημερ. 10.03.1999, σελ.37.
- Βουλευτής Λούτσης, κατά μορφωτικού ακόλουθου και παιδείας στη
μητρική γλώσσα.
ημερ. 11.05.1999, σελ. 42

ΟΜΟΝΟΙΑ: Αγώνας για ένα καλύτερο αύριο 07.09.1991

Το πρωτοσέλιδο στο πρώτο φύλλο της εφημερίδας «η Φωνή της ΟΜΟΝΟΙΑΣ» Η εφημερίδα κυκλοφόρησε στις αρχές του Σεπτεμβρίου του 1991. Την άδεια έκδοσης έβγαλα προσωπικά με εντολή του Γενικού Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου. Μέχρι τότε ως εφημερίδα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ λειτουργούσε το Λαϊκό Βήμα το οποίο όμως δυσκολεύονταν να βγει από τα κλισέ του παρελθόντος. Ο τότε πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ήταν σφόδρα αντίθετος στο να έχει η οργάνωση δική της εφημερίδα. Κυκλοφόρησε με την άμεση υποστήριξη και καθοδήγησή μου, τουλάχιστον μέχρι όσο ήμουν βουλευτής.

ΟΜΟΝΟΙΑ: ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΥΡΙΟ

ονομα σου είχε τότε τότε
Όταν τα τρία εκατομμύρια Αλβανοί, ύστερα από το φοιτητικό κίνημα του περασμένου Δεκέμβρη, ξύπνησαν και είδαν πως ζούσαν σκλαβωμένοι κάτω από την κόκκινη δικτατορία, οι Έλληνες της Αλβανίας, κατάλαβαν πως έπρεπε να σπάσουν διπλά δεσμά: της δικτατορίας και της καθλωμένης εθνικής υπόστασης. Τότε τα ανήσυχα παιδιά της ματωμένης και σκλαβωμένης μερίδας της Ρωμιοσύνης, σκόρπια σε κάθε γωνιά της Αλβανίας, (σ' αποστολές Χότζα για αφελληνισμό της συνείδησής τους), θα βρουν ο ένας τον άλλον, μια κοινή γλώσσα για έναν ιερό σκοπό. Ιδρύουν λοιπόν, την πολιτική τους οργάνωση, με το καλοπρωαίετο όνομα «ΟΜΟΝΟΙΑ», με σκοπό να αναβιώσει μια ξεχασμένη ιστορία από τη δεύτερη δεκαετία του αιώνα, για να φωτίσει μια ακόμα ευκαιρία που ο αιώνας προσφέρει στην τελευταία του δεκαετία.

Δεν μέτρησε αυτή τη φορά η ρήση των Λατινών: «τρεις Έλληνες τέσσερα κόμματα», διότι τ' Αλβανικά δικτατορικά μεταπολεμικά σενάρια, κρατούσαν τους Έλληνες χωρισμένους και διχασμένους σε φυλακές, εξορίες, με την πάλη των τάξεων, με τη βία και την ανάγκη για μια καλύτερη ζωή. Θα έπρεπε να ζούσαν χωρισμένοι ιδεολογικά στα μόλις ιδρυθέντα πλουραλιστικά πλαίσια; Και είχαν αυτοί μια ιδεολογία: τον Ελληνισμό, και την προτίμησαν. Η «ΟΜΟΝΟΙΑ» ζήτησε απ' τον καθένα ενότητα, αγάπη, συνεννόηση και μετά απηύθυνε σ' όλους το εγερτήριο σάλπιγμα: **ΞΥΠΝΗΣΤΕ!** Και αντίχρησε βοερή σε κάθε Ελληνική καρδιά η κραυγή αυτή, όπως το

του Γ. ΜΠΑΡΚΑ
«ΟΧΙ» τον Οκτώβριο του 1940.

Ξυπνείστε αδελφοί, δικαιούστε να ζήσετε ως Έλληνες σ' αυτό τον τόπο. Νά 'χετε σχολειά στη μητρική σας γλώσσα. Να γνωρίζετε καλά την ιστορία του έθνους και να χαίρεστε την ελεύθερη επικοινωνία με τη μάνα πατρίδα. Να λένε στις εκκλησίες σου τις Κυριακές και γιορτές το «Κύριον ελέησον», να διατρέψετε μέσα σε μια ελεύθερη οικονομία. Και ξεκίνησε η «ΟΜΟΝΟΙΑ» τον ιστορικό της δρόμο. Πρώτα να βγάλει βουλευτές. Με συνθήματα γραμμένα σε χαρτόνι, με δυο - τρία φυλλάδια, ένα τζιπ και πολλά αλβανικά εμπόδια, έτρεχε να φλογίσει με Ελληνισμό τα φυλλοκάρδια. Με μόνα εφόδια τον Ελληνισμό και τον πόνο για τη δυστυχία αυτού του τόπου, έτρεξε στην Ευρώπη να κάνει γνωστή την τραγωδία του και να υπερασπίσει τα συμφέροντα αυτού του τόπου.

Αγατώντας τη δημοκρατία και τον Ελληνισμό, η «ΟΜΟΝΟΙΑ», γιγάντωσε σε 230 ημέρες το ανάστημά της σε όλη την Αλβανία. Ξέρι να επαγγελματικά, να απαντάει στις προκλήσεις και να λέει στο λαό: Τη βούλησή σου λαέ μου έργο θέλω να κάνω και πάντα αναζητώ σε κάθε μου βήμα τη δύναμή σου.

Η φωνή μου, η φωνή σου, λαέ μου, που σήμερα ξερινάει το λαμπρό δρόμο της νίκης, ας συμβάλει στο έργο αυτό, στο να γίνει πραγματικότητα η ευκαιρία που μας προσφέρει ο αιώνας στην τελική του ευθεία.

Ας ευχηθούμε και ας ορκιστούμε: **Ή ΤΑΝ Ή ΕΠΙ ΤΑ ΤΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΥΡΙΟ.**

03.12.1991

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Δ.Ε.Ε.Μ. ΟΜΟΝΟΙΑ - ΤΡΙΤΗ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1991, ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 9, ΛΕΚ 1, ΓΡΑΦΕΙΑ «ΟΜΟΝΟΙΑΣ» ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ, ΤΗΛ.: 3894

Η ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ- ΑΛΒΑΝΙΑΣ ΠΡΟΠΟΙΕΤΕΙ ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ ΠΟΥ ΖΕΙ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΠΟΥ ΞΕΚΙΝΗΣΑΜΕ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΗΡΩΕΣ, ΑΛΛΑ ΑΠΟ ΜΑΖΙΚΟ ΗΡΩΙΣΜΟ

Ο συντάκτης μας Βαγγέλης Ντούλας, αρχίζοντας μία σειρά συνεντεύξεών μας, παρουσιάζει σε τούτο το φύλλο συνέντευξη που πήρε από το βουλευτή της «ΟΜΟΝΟΙΑΣ» κ. Παναγιώτη Μπαρκά.

ΜΠΑΡΚΑΣ: Πριν αρχίσω να απαντήσω σε οποιαδήποτε ερώτησή σας επιθυμώ, να εκφραστώ με ό,τι νοιώθω βρισκόμενος απέναντι σ' ένα δημοσιογράφο. Βέβαια δε νοιώθω ότι είμαι απέναντι στο βασικό μου επάγγελμα που τόσο αγαπώ, αλλά την εξαιρετική ικανοποίηση για να επικαιροποιήσω άμεσα με το κοινό, να απευθυνώ στους αναγνώστες και στο λαό σ' αυτές τις κρίσιμες στιγμές, να εκφράσω τις ιδέες μου για το μέλλον και επειδή γνωρίζω καλά τη σημασία του τύπου και των μέσων ενημέρωσης, να σας ευχαριστήσω για την τιμή που μου κάνετε.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς εκτιμάτε τις πολιτικές εξελίξεις στην Αλβανία;
ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Όσο σύντομη είναι η ερώτησή, τόσο δύσκολη η απάντησή. Το λέει αυτό, διότι δεν πιστεύω ότι υπάρχει κάποιος, όσο και στο βάθος να γνωρίζει τα πράγματα σ' αυτή τη χώρα, που μπορεί να αναλάβει μια αντικειμενική εκτίμηση. Κάτταξε να δεις, Κάποτε τα εθνικιστικά πατήματα να σκόλωναν σ' ένα πρόσωπο και

πιο σιγά αυτό πρόσωπο μια σκελετωμένη κερματισμένη κοινωνοβουλευτική κρίση, μιλώμε για μια γενική κατάπτωση της οικονομίας και εξαθλίωση του ανθρώπου, βλέπουμε το έγκλημα να κυριαρχεί και τον ίδιο το νόμο, μιλώμε για κρίση και η κρίση εμπιστοσύνης σταδρασε τους πάντες, μιλώμε για πλουραλισμό, πολιτικά κομμάτια και δημοκρατία και βλέπουμε ότι ο πλουραλισμός ξεκίνησε ρυθμιζόμενος απ' το κέντρο Αλβία πρώτα για εξωτερική κατανόηση, για δημοκρατική εμφάνιση προς την Ευρώπη που ζητούσε αλλαγές, μετά για διάφορους σκοπούς και σε συνέχεια για μόδα, τα πολιτικά κομμάτια να βλέπουν το λάδι μόνο για να αναρριχθούν στην εξουσία και η δημοκρατία να είναι το φτωχοκρίτσι που όλο θέλει να μεγαλώσει και όλο θέλουν να το εκμεταλλεύονται. Μιλώμε για την Αλβανία και δε μπορούμε να μη δούμε τον παλιό δόξα ισορροπιών μεταξύ Ανατολής και Δύσης, τη Γιουγκοσλαβία που διαλύεται, την Τουρκία, την Ιταλία... τον εθνικισμό, σοβιετισμό... Η Βουλιά χωρίς πείρα και με ένα τελείως χαμηλό επίπεδο, ούτε μπόρεσε να βγάλει τις καταστάσεις απ' τα χέρια ημερών, ούτε μπορεί να κάλεσει και να ζητήσει λογαριασμό απ' την κυβέρνηση η οποία δεν αντέχει για πολύ και οδηγεί στην ίδια τη διάλυση της Βουλιάς. Υπουργοί ανταλλάσσονται στην πολιτική του κόμματός τους και τα κόμματα βρίσκονται στον πυρετό των λογαριασμών για εξουσία. Σ' αυτό τον πυρετό καμιά συμμαχία δεν πιστεύουμε να σταθεί. Αυτό απέδειξε και η τελευταία συνάντηση των κομμάτων με την κυβέρνηση. Σ' όλα αυτά οι εξελίξεις στην Αλβανία πιστεύω ότι σ'αλλά θα είναι τελείως ανεξέλεγκτες και χωρίς διεξόδο. Ο χερμόνας είναι ένας παρόντας που θα πει αποφασιστικά το λόγο του. Η Αλβανία βρίσκεται στο σταυροδρόμι της κρίσης και τα σταυροδρόμια δε σε βγάλουν ποτέ.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά είναι η θέση της «ΟΜΟΝΟΙΑΣ» σ' αυτό το πολιτικό σκηνικό;
ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Θέλω να εκφράσω την προσωπική μου άποψη. Ενώ δεν πετύχαμε όλους τους στόχους μας στον πρώτο γύρο «δημοκρατίας» στην Αλβανία (βέβαια δεν μπορείς να πετύξεις με την πρώτη βολή όλους τους στόχους) η «ΟΜΟΝΟΙΑ» είναι ενδιαφερόμενη για ύπαρξη σταθερότητας στην Αλβανία. Η παρουσία της στη Βουλιά αυτό επιδιώκει, όμως δεν μπορεί να μείνει αδιάφορη ούτε για τα όσα συμβαίνουν γύρω της, στην Αλβανία και πέρα απ' αυτή. Η ύπαρξη της, η φωνή της και ο ρόλος της είναι αποφασιστικός για το δημοκρατικό πρόσωπο της Αλβανίας στην παγκόσμια κλίση, όμως θέλω να το τονίσω ότι όχι ουσιαστικά ουσιαστικά αυτή η ευκαιρία εκ μέρους

Συνέχεια στην 2η σελ.

Συνέχεια από την 1η σελ.

της και ούτε μια ουσιαστική πολιτική δέσμευση υπάρχει πάνω σ' αυτά τα θέματα. Πιο σωστά: η οργάνωση έχει ανάγκη τώρα να εκδηλώσει δυναμικά την πολιτική της διάσταση, όχι μεμονωμένα, αλλά καλά συντονισμένα, διότι όχι μόνο υπάρχει το ανθρώπινο δυναμικό και οι δυνατότητες αλλά βλέπω να έχουμε στο μέλλον μεγαλύτερη πολιτική ισχύ. Χρέος μας να την αξιοποιήσουμε πριν μετανοήσουμε. Η συγκλήση της Γεν. Συνθ. είναι επιτακτική και όσοι την εμποδίζουν φέρουν ιστορικές ευθύνες.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Τι σημαίνει «ΟΜΟΝΟΙΑ» για την Εθνική Ελληνική Μειονότητα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Πιστεύω ότι είναι μια ιστορική επιτυχία, ένα κλειδί με το οποίο μπορεί να αξιοποιηθεί την τελευταία ευκαιρία που ο αιώνας στην τελευταία του ευθεία προσφέρει. Εξαρτάται η επιτυχία από το ποια χέρια κρατούν το κλειδί και πως θα μπορέσουν να το ξεσκουριάσουν και στριφογυρίσουν. Ηδη στους 10 περίπου μήνες δράσης της, έβαλε σημαντικό έργο, υπολογισμένο στην όλη πολιτική της Αλβανίας αλλά προτιμώ στο χώρο της. Σημαντικό είναι ότι οι Έλληνες της Αλβανίας είδαν στην «ΟΜΟΝΟΙΑ» το φορέα έκφρασης της εθνικής τους υπόστασης, το σημείο ένωσης και συσπείρωσης. Η «ΟΜΟΝΟΙΑ» έδωσε σ' αυτούς τη δυνατότητα να ακουστεί αυθεντική η φωνή της σ' όλα τα επίπεδα του κρατικού μηχανισμού και εξουσίας στην Αλβανία, σε διεθνείς οργανισμούς, δημοκρατικούς φορείς και οργανώσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων. Η ύπαρξη της και η παροχή δικαιωμάτων στους Έλληνες της Αλβανίας αποτελεί ταυτόχρονα σημείο αναφοράς για το ίδιο το πρότερο εκδημοκρατισμού στην Αλβανία. Σε μια αληθινή ανάλυση, βέβαια συγκριτική με τ' άλλα κόμματα, το έργο της «ΟΜΟΝΟΙΑΣ» υπερέρχει, οι δυνατότητές της όμως είναι μεγαλύτερες. Δε βλέπω να αξιοποιεί η «ΟΜΟΝΟΙΑ» στο μέγιστο το δυναμικό μας δυναμικά. Βλέπουμε να είναι στην ηγεσία της οργάνωσης άνθρωποι χωρίς πολιτικό σθένος, άνθρωποι που δεν μπορούν να εσφηνίσουν απ' την παλιά κομματική νοοτροπία καθοδήγησης, άνθρωποι που συσσωρεύουν πάνω τους όλες τις αρμοδιότητες. Το Τεχνικό Συμβούλιο δε λειτουργεί ουσιαστικά και η δράση του αντικατοπτράθηκε απ' την κοινωνοβουλευτική ομάδα. Αυτές οι αδυναμίες τώρα είναι ένα μεγάλο παιδί, μα σίγουρα μπορεί να αντρωθούν. Καθόσον της επίσης είναι να προσδιορί-

συνέχεια στις επόμενες σελίδες, ένα νέο καταστατικό, να μελετηθεί και να βγάλει καλύτερα και εντονότερα στους διεθνείς οργανισμούς τα θέματα της, να προετοιμαστεί για τη νέα προεκλογική αναμέτρηση.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς βλέπετε τις εκλογές και ποιάς οι απόψεις σας για τον εκλογικό νόμο;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Δεν αμφισβητείται ότι θα είναι πρόωρες. Η μάχη θα είναι σκληρή. Ισχύει και εδώ το ρητό: Να φοβάσαι το νερόλυτο και το παλιό το χρέος. Νερόλυτο είναι τα νέα κόμματα, και το παλιό το χρέος το σοσιαλιστικό, το οποίο προσιπάει να βάλει προσεκτικά τις αποστάσεις απ' το παρελθόν. Στον πυρετό αυτό της δόξης, είναι βέβαια δόξα ο θρόνος της εξουσίας απ' τη στιγμή που μετατράπηκε σε αυτοσκοπό, τα κόμματα λησμονούν τα συμφέροντα του λαού. Εδώ όμως έγκειται και ο μεγάλος κίνδυνος. Θα έχουμε εκλογές στις κάλπες, αφού από τώρα οι σταδοί λιγότερων τόσο πολύ; (Η «ΟΜΟΝΟΙΑ» θα μπορούσε στην ημέρα των εκλογών ήρεμα; Γι' αυτό θα πει το λόγο του και ο χερμόνας. Ο εκλογ. νόμος μπορεί να είναι αυτός των προηγούμενων εκλογών, μπορεί και να αλλάξει. Ένας νέος εκλογ. νόμος σύμφωνα με τις μέχρι τώρα απόψεις θα είναι μεκτός. Πλειοψηφικός ο εκλογικός υπολογισμός. Αυτό λένε οι εξεκοσμοβουλευτικές δυνάμεις, η βουλιά ή θα αποφασίσει όμως; Αυτό ως το περιμένουμε λαμβάνοντας υπόψη της Βουλιάς.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά θα είναι η εκλογική αποτέλεσμα γενικά για τα κόμματα και ειδικά για την Εθνική Ελληνική Μειονότητα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Εκείνο που πιστεύω είναι ότι δε θα υπάρξει αυτοδύναμη κυβέρνηση. Δεν μπορεί να κρίνει από τώρα ποιο κόμμα θα είναι πρώτο. Φοβόμαι την πείρα του σοσιαλιστικού και το αλβανικό κοινό που διαμορφώνεται εύκολα. Όσον αφορά την Εθν. Ελλ. Μειονότητα, μπορεί να έχει μια «ΟΜΟΝΟΙΑ» που να ρυθμίζει τις πολιτικές εξελίξεις στην Αλβανία.

ΝΤΟΥΛΑΣ: Επιτρέψτε μου να ένω μακρό σκέλο. Ηδη θεωρείται από διάφορους πολιτικούς κύκλους και από την πλειοψηφία του λαού ως ο ηγέτης της Εθν. Ελλ. Μειονότητας. Ποιά το μήνυμά που θέλετε να περάσετε στο λαό.

ΜΠΑΡΚΑΣ: Θεωρώ τον εαυτόν μου έναν αγανακτιστή της υπόθεσης και αγανακτισμένο γι' αυτό μ' όλη την ύπαρξή μου, αγανακτισμένος τα πάντα. Καμιά άλλη φιλοδοξία δεν τρέφω κι ούτε επιτρέπω να μου προσκολληθούν κάτι χωρίς να έχω ή να επιδιώκω. Να είσαι αγανακτισμένος σημαίνει να είσαι και ηγέτης. Όσο για το μήνυμά που θέλω να στείλω είναι το εξής: ο αγώνας που ξεκίνησαμε δεν έχει ανάγκη από ήρωες, αλλά από μαζικό ηρωισμό, γι' αυτό μαζί με τη μάχη για οικονομική επιβίωση, σε διάσταση του αποφασιστική μάχη για την εθνική μας υπόσταση.

Σημείωση

Τη συνέντευξη αυτή διάβασαν με ιδιαίτερη προσοχή οι της Αθήνας. Ήρθαν και με βρήκαν και μου ζήτησαν να την σχολιάσω τις δηλώσεις μου. Ήταν από το προχωρημένο κλιμάκιο του ΥΠΕΞ στα Ιωάννινα και την ΕΥΠΠ. Όταν καθίσαμε να συζητήσουμε έβγαλαν ένα αντίτυπο εφημερίδας όπου και οι λέξεις ήταν υπογραμμισμένες με διάφορα χρώματα. Και πολλές, πάρα πολλές ερωτήσεις. Δεν μπορούσα να διανοηθώ ότι λόγια που τα έλεγα από την ψυχή μου, είχαν προκαλέσει τόσο μεγάλη εντύπωση και έβλεπταν πίσω από κάθε λέξη αδιευκρίνιστους γι' αυτούς στόχους μου. Με θεωρούσαν τότε έναν άνθρωπο με ιδιαίτερες ικανότητες και εκτός από το δικό τους έλεγχο. Εκείνοι είχαν αποφασίσει την αποπομπή μου από την πολιτική. Ταυτόχρονα, πίστευαν ότι δεν θα ήταν εύκολο να με βγάλουν από το μέση και το παιχνίδι... Πίστευαν ...! Ξεκινώντας από το πώς εκείνοι σκέφτονταν δεν μπορούσαν να φανταστούν ότι εγώ δεν είχαν καμιά δέσμευση, υποχρέωση, φιλοδοξία... Πίστευα επίσης ότι

δεν χρειάζονταν μια καρέκλα για να κάνεις αυτό που θέλεις, όπως ότι δεν είχα εγώ την ανάγκη την ΟΜΟΝΟΙΑ όσο εκείνη εμένα... Η συνέντευξη επίσης δόθηκε 15 μέρες μετά από την απόπειρα δολοφονίας με ατύχημα και η Ελλάδα δεν είχε πει τίποτε....

Που να γνώριζα εγώ ότι σε λίγους μήνες δε θα ήμουν πλέον ούτε υποψήφιος Βουλευτής. Οι πιο στενοί μου φίλοι και αυτός ο δημοσιογράφος που με είπε ηγέτη του Ελληνισμού, δεν με ψήφισαν... Σε λίγους μήνες θα με καθαιρούσαν από τα βασικά ηγετικά στελέχη της ΟΜΟΝΟΙΑΣ σε απλό μέλος του Γενικού Συμβουλίου και στη συνέχεια θα αποτελούσαν την πρώτη περίπτωση διαγραφής και από το Γ. Συμβούλιο. Δεν γνώριζα ότι έχανα τη θέση εργασίας στο Ραδιοφωνικό Σταθμό Αργυροκάστρου για να αναγκαστώ να εργαστώ ταξιτζής... Και κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να πει πώς και με τι ζει αυτός ο άνθρωπος και η οικογένειά του. Δεν γνώριζα ούτε εγώ ότι ήταν στιγμές που θα άρχιζα έναν πόλεμο δεκαετιών κατά της ηγεσιών της ΟΜΟΝΟΙΑΣ που θα ξεπουλούσαν κάθε συμφέρον και ιδανικό του Ελληνισμού της Αλβανίας.

Θύμα των πολιτικών φιλοδοξιών των «5» ο κ. Στεφανόπουλος ... ή ...;!

Τρεις βδομάδες συμπληρώθηκαν από την περίεργη πολιτική εφεύρεση Κυριαζάτη στο τέλος της τελευταίας σύσκεψης του ΓΣ της ΟΜ, δηλ. αποφασίσαιε να μην λάβουμε καμιά απόφαση. Το γεγονός ερμηνεύτηκε ως ανακογή στη συζήτηση καυτών θεμάτων για σοβαρές πολιτικές ευθύνες σε βάρος της ΟΜ και ασφαλώς, την ΕΕΜ, συγκεκριμένων ανθρώπων, που ενεργούσαν κατ' εντολή γνωστών κύκλων και κομματικών παρατάξεων, ειδικά στην Ελλάδα. Όπως είναι γνωστό, τα πρόσωπα αυτά, κάτω από ηχηρά συνθήματα και παράδοξες υποτιπίες, νόμισαν για μια στιγμή ότι επισκίασαν τον κάθε Ζωγράφο. Όταν όμως, πριν ένα χρόνο ο κόμπος έντεσε λίγο στο χτένι, οι άνθρωποι αυτοί, που έφαγαν χρυσές σελίδες στην ιστορία του έθνους, (στην ουσία πεντοχίλιαρα) έλειψαν σαν το αλάτι στο νερό. Τώρα τα υπολείμματα από το αλάτι, ζητούν να συσπειρωθούν φτιάχνοντας ως ασπίδα την ψευδοασυλία των 5, ένα θέμα το οποίο θεωρεί λήξαν, τόσο η Ομ, όσο και η ΕΕΜ.

Ακριβώς όμως, μετά από τρεις βδομάδες στασιμότητας στις ενέργειες αυτές, μπαίνει κατά περιεργο τρόπο ως καταλήτης ενεργοποίησης των βραδυεξελίξεων στα σοβαρά αυτά θέματα της ΟΜ, το πρώτο πρόσωπο της πολιτικής ζωής της Αθήνας, ο κ. Κωστής Στεφανόπουλος.

Έτσι σύμφωνα με το φερόμενο ως αρχηγό της πεντάδας, κ. Βεζιάνη, στις 2 Ιουνίου ημέρα Παρασκευή και στις 13 τοπική η ώρα, οι πέντε λοιπόν, θα ανταποκριθούν στην πρόσκληση

του προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας, Κ. Στεφανόπουλου σε επίσημη επίσκεψη, για να συζητήσουν θέματα, που αφορούν την ΕΕΜ (Σύμφωνα με την «ΚΟΗΑ JONE»).

Διπλωματικές πηγές ωστόσο, αναφέρουν ότι η πεντάδα έχει ζητήσει ακρόαση από τον πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας και αυτός τους απάντησε θετικά. (σημειώνουμε ότι με την χειρονομία αυτή ο πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας αφήνει να εννοηθεί ότι όποιος ζητήσει ακρόαση, μπορεί να την έχει). Στην προκειμένη περίπτωση όμως, τα πράγματα δεν έχουν μόνο αυτή τη διάσταση. Έτσι, όποιος κι αν είναι το σκεπτικό του κυρίου Προέδρου, έδω και ως περιττή ευαισθησία και ακόμα (τόσο το χειρότερο) ως πολιτική σκοπιμότητα, στις καταστάσεις που επικρατούν στους κόλπους της ΟΜ, και έχοντας υπόψη την εκμετάλλευση που κάνουν στη χειρονομία του κ. Στεφανόπουλου οι πέντε, η χειρονομία αυτή λοιπόν, καταρχήν είναι λανθασμένη, ενώ ταυτόχρονα οδηγεί σε διάσπαση στην ΟΜ, και στην ΕΕΜ. Ο κ. Στεφανόπουλος με την δική του βούληση μετατόπισε έτσι, σε θύμα τον πέντε, ενώ από την άλλη πλευρά είναι δικαιολογημένες οι όποιες αντιδράσεις όχι μόνο από ηγετικά στελέχη της ΟΜ και προσωπικότητες στο χώρο, αλλά και από τους απλούς Έλληνες της Αλβανίας. Επίσης η χειρονομία Στεφανόπουλου έρχεται σε αντίθεση με το θετικό κλίμα στις διμερείς σχέσεις, διότι οι 5 παραμένουν ένοχοι για την Αλβανική δικαιοσύνη και όταν ο κ. Στεφανόπουλος ζητάει να τους δει την ημέρα που

συσκέπτεται και η μικτή ελληνο-αλβανική επιτροπή για τα εκπαιδευτικά (σε πρώτη γραμμή των Ελλήνων της Αλβανίας) όποιος γνωρίζει τι σημαίνει αλβανική νοοτροπία γνωρίζει και τις επιδράσεις τέτοιων κινήσεων.

Η ερμηνεία από τον κ. Βεζιάνη της θετικής ανταπόκρισης του κ. Στεφανόπουλου στο αίτημά τους για ακρόαση, ως επίσημη πρόσκληση, αποδεικνύει από την μια το πολιτικό ήθος χαμηλού επιπέδου που τον χαρακτηρίζει και από την άλλη, αποκαλύπτει την προσπάθειά του για επαναπροώθηση στην πολιτική ζωή της ΕΕΜ, θυσιάζοντας στο βωμό αυτής της φιλοδοξίας και την ίδια την προσωπικότητα του προέδρου της Δημοκρατίας της Ελλάδας. Επίσης, ξεκινώντας από το γεγονός ότι ο κ. Στεφανόπουλος, μόλις μερικές μέρες μετά την ανάληψη των καθηκόντων του, είχε την τιμή να υποδεχτεί και να μιλήσει επισήμως για τα προβλήματα της ΕΕΜ με την επίσημη αντιπροσωπεία της ΟΜ, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι μεταξύ του αιτήματος των πέντε για ακρόαση προς τον πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας και της θετικής απάντησης απ' αυτόν, υπάρχει ένα τρίτο πρόσωπο, που μαθητεύει τους πέντε, αλλά που επηρέασε ταυτόχρονα και τον κύριο Στεφανόπουλο, να είναι θετικός στο αίτημα των πέντε. Έτσι ο κ. Στεφανόπουλος, αν δεν σφάει από άγνοια ή ο ίδιος ενσυνείδητα, μπορεί να είναι θύμα αυτού του προσώπου ή παράγοντα.

Το ερώτημα είναι τώρα, γιατί βρέθηκε ως κατάλληλο πρόσωπο σε ένα τέτοιο σενάριο

αποκατάστασης και προώθησης των 5 ο ίδιος ο πρόεδρος της Δημοκρατίας;

Η απάντηση είναι απλή. Από τη μία το κύρος του Προέδρου είναι άμεσα αποτελεσματικό στην εκπλήρωση του στόχου. Δεύτερο, ενώ είναι γνωστό ότι ο κ. Παπούλιας έχει κατηγορηθεί ότι αποφεύγει να δει τους 5, δεν μπορεί να το κάνει αυτό ούτε η αντιπολίτευση, δηλ η ΝΔ, η οποία έτσι κι αλλιώς έχει ένα βεβαρυμένο παρελθόν όσον αφορά των παρεμβάσεων στα της ΟΜ, και γενικότερα, για την πολιτική της προς την ΕΕΜ. Κατά συνέπεια, το πιο κατάλληλο πρόσωπο μένει ο πρόεδρος της Δημοκρατίας, στον οποίο ωστόσο, η κυβέρνηση δεν μπορεί να πει «όχι», διότι στην Αθήνα, είναι γνωστό. Τα χαρτιά διαβάζονται απ' όλους. Έτσι, η αντιπολίτευση σε περίπτωση ενός «όχι» από μέρος της κυβέρνησης, θα βρει περιθώριο για αντιπολίτευση σε προστασία των ηρώων.

Ωραία λοιπόν τα σχέδια, κι αν είναι όπως τα λέει, δηλ. εκείνοι που σκαρώνουν σχέδια για την στήριξη όχι απλά των πέντε αλλά των ανθρώπων της σκληρής γραμμής, ή των δικών τους ανθρώπων στην ΟΜ, αφήνοντας και τον ίδιο τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, τότε βάλτε με το νου σου τι άλλα παιχνίδια παίζονται και... — καλύτερα να μη το πούμε κι απογοητεύσουμε όσους ακόμα ελπίζουν και θέλουν να αγωνιστούν γι' αυτόν τον τόπο.

Παναγιώτης Μάραγκας
Μέλος του Γενικού Συμβουλίου
της ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΛΑΙΡΝΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ

Φ ΔΠΟΥΡΕΙ ΠΕΡΙΣΣΕΥΕΙ Η ΑΝΤΙΠΑΛΟΤΗΤΑ ΑΝ ΥΠΑΡΞΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

—Η συνεργασία είναι δυνατή, εφ' όσον συγκλίνουν οι απόψεις—

Ανεπίτρεπτος και, όμως, υπαρκτός και επικίνδυνος για τον ίδιο τον Ελληνισμό της Αλβανίας παραμένει ο «ψυχροπόλεμος» που υποδαυλίζουν οι φερόμενοι ως ηγέτες της Ε.Ε.Μ. και μερικοί υποστηρικτές τους, φερόμενοι ως εθνοπατέρες στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό της. Θύματά τους είναι πρώτα οι πραγματικά σκεπτόμενοι, προβληματιζόμενοι για τις τύχες αυτού του τόπου άνθρωποι και ασφαλώς η ίδια η ύπαρξη του Ελληνισμού της Αλβανίας.

Επανερχομαι στο θέμα με την έκκληση να καταθέσουν όλοι τα όπλα, να ανεχτούμε ο ένας τον άλλον, για να βρεθεί κοινή γλώσσα για ένα κοινό όραμα. Αυτό νομίζω είναι το χρέος καθενός, υπέρ των εθνικών μας συμφερόντων, και επιβάλλεται τώρα εν όψη των εκλογικών αναμετρήσεων στη χώρα, να σημειώσω ότι πρέπει να θεωρηθούν απ' τον καθένα ως μια νέα αφετηρία για τις ποθούμενες και εφικτές λύσεις.

Και, όμως, ο ψυχροπόλεμος, που υπόβοσκε όλο αυτό το διάστημα, αυτές τις στιγμές εντείνεται με απειλή εξουδετέρωσης προσώπων και θεσμών, που ειλικρινά μάχονται για την εξερεύνηση τέτοιων λύσεων. Το «ψύχος» έρχεται, όπως συνηθίσαμε τελευταία, από Ελλάδα και τα σχήματα είναι τα ίδια μ' αυτά που εφαρμόστηκαν το 1992 και 1994.

Γεγονός είναι ότι ο παράλογος «ψυχροπόλεμος» μεταξύ των ανθρώπων του ίδιου γένους δεν προϋποθέτει αντιπαράθεση ιδεών, οραμάτων, λύσεων, αλλά κάτι που αγγίζει τα όρια του ποταπού, όταν πρόκειται για εθνικά θέματα. Δεδομένο είναι ότι στο χώρο παραχαράχτηκαν δυο στρατόπεδα. Το ένα, αν και δεν είναι συγκροτημένο, φαίνεται να είναι επικρατέ-

στερο, λόγω της συνταύτισης των απόψεων με την πλειοψηφία των Ελλήνων της Αλβανίας. Η ομάδα αυτή, όμως δε μπόρεσε να έχει συγκροτημένες τις ιδέες της, ενώ λόγω της ανοχής και κατανόησης που βρίσκει στο κοινό

Όχι. Διότι πατρωνάρονται ασφικτικά απ' τους ανθρώπους της πρώτης κατηγορίας. Το πατρωνάρισμα δε γίνεται όμως σε επίπεδο ιδεών και απόψεων, αλλά σε επίπεδο λασπολογίας και ανύπαρκτων κατηγοριών προς

να μπουν στην τάξη, διότι, ενώ είναι αναγκαίες και σεβαστές όλες οι απόψεις, προηγείται το εθνικό χρέος, σε μια τέτοια κίνηση, κυρίαρχος απαιτείται να είναι πάντοτε ο ρόλος του παράγοντα του Ελληνισμού της Αλβανίας.

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΜΠΑΡΚΑ

δε λαμβάνει υπόψη τους μηχανισμούς των παρασκηνίων, συνηθίζοντας έτσι τη δεύτερη θέση στην αναμέτρηση δύο.

Από την άλλη στέκει εμπαιθιασμένη η φερόμενη ομάδα των σκληροπυρηνικών. Είναι καλά οργανωμένη, δεν έχει πολιτική εμβέλεια, αλλά οικονομική επάρκεια και άνεση χρόνου και κινήσεων. Οι απόψεις και στάσεις τους θυμίζουν χαμαιλέοντα και συνεπώς αποτελούν κίνδυνο για την πορεία του Ελληνισμού. Θετικό είναι ότι συνεχώς τους ακολουθούν όλο και πιο λιγότεροι οπαδοί, στήριγμά τους, όμως, είναι ένα ευρύτερο φάσμα ενδιαφερομένων κέντρων στο εξωτερικό.

Τα προαναφερόμενα κέντρα στην Ελλάδα μπορούμε, επίσης να τα κατατάξουμε σε δυο κατηγορίες, αν και στηρίζουν συνήθως την εδώ παράταξη σκληροπυρηνικών. Είναι πρώτα οι άνθρωποι, και ό,τι αυτοί εκπροσωπούν, που ή έχουν κολλήσει σε παμπάλαια οράματα τύπου «σκλαβωμένη Β.Η.» ή είναι του ίδιου πολιτικού και διανοητικού επιπέδου με τους ανθρώπους που υποστηρίζουν εδώ. Σ' αυτή την κατηγορία συγκαταλέγονται και εκείνοι που συνέδεσαν τον εαυτόλη τους με το Εθνικό αυτό θέμα λόγω κερδοσκοπίας.

Στη δεύτερη κατηγορία συγκαταλέγονται άνθρωποι που έχουν άποψη όραμα και κύρος, που πονούν ειλικρινά το θέμα. Κινούνται, όμως σωστά;

την αντίπαλη ομάδα, βάσει πληροφοριών από τους λεγόμενους «δικούς τους» που κινούνται στην Ε.Ε.Μειονότητα. Εδώ έγγειται ίσως και το λάθος της «ομάδας» που δε ζητάει αντιπαράθεση απόψεων και με τους κύκλους αυτούς. Αυτό νομίζω συμβαίνει ή επειδή δεν έχει συγκροτημένες τις απόψεις της ή τάχτηκε παθητικά στη θέση που τις υπόδειξαν στις σχέσεις αυτές, «οι αντίπαλοί τους σκληροπυρηνικοί».

στη βάση τέτοιων σχέσεων και θέσεων γίνεται ασφαλώς και η διάκριση «δεξιοί» και «αριστεροί» στο χώρο μας. Πράγμα τελείως αδιανόητο, όταν πρόκειται για εθνικά θέματα αλλά που εκμεταλλεύεται για πολιτικά σφέλη και πολιτική διαμάχη στην Ελλάδα. Μια τέτοια εξέλιξη τη θεωρούμε μοιραία για τις τύχες του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού, διότι στο πολυδιάστατο γεωγραφικό τοπίο των ενδιαφερομένων κέντρων για το εθνικό αυτό θέμα, ύστερα από 5 χρόνια εξελίξεων, οι απόψεις συγκλίνουν σε πολύ μεγάλο βαθμό. Το θέμα είναι ότι όλοι πρέπει

Σ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ:

1. Τη συγκρότηση ενός προγράμματος, οράματος, όλων των συγκλίνουσων απόψεων με βασικό και σεβαστό το όραμα του Ελληνισμού της Αλβανίας.

2. Την ανάδειξη μιας ηγετικής μορφής η οποία αν δεν υπάρχει ως χαρακτηριστική, θα πρέπει να δημιουργηθεί μια ηγετική μορφή. Δημιουργείται με τη σύμφωνη γνώμη και στήριξη εκείνων που αποδέχονται να τους ηγηθεί.

Την ανέγερση πραγματικών και σοβαρών οικονομικοπολιτικών και πολιτιστικών θεσμών, οι οποίοι θα μπορέσουν να συμβάλουν στην υλοποίηση του οράματος, για τον οποίο μιλούμε. Τη μετατροπή της ηγετικής ομάδας σε σοβαρό συνομιλητή και διαπραγματευτή των νομίμων δικαιωμάτων μας, τόσο προς Τίρανα και Αθήνα, όσο και προς άλλους διεθνείς φορείς. Την έντονη προβολή της εικόνας των προβλημάτων και αιτημάτων του Ελληνισμού της Αλβανίας στους Διεθνείς Οργανισμούς. Μέσα σ' ένα τέτοιο πλαίσιο νομίζω ότι θα υπάρχει χώρος, για να αγωνιστούν και προσφέρουν όλοι και εκείνο, που θα περισέψει, είναι η αντιπαλότητα.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΠΟΥ ΨΑΧΝΕΤΕ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΑΓΑΖΙ
ΠΑΤΣΕΛΗΣ

► ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΛΕΓΕΙΠΟΛΛΑ.

Η ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

—ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ—

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Στο βιβλίο του «ΗΠΕΙΡΟΣ» ο Αλέξ. Χ. Μαιμόπουλος μας φέρνει άφθονες λαογραφικές-ηθογραφικές-εθνογραφικές πληροφορίες που δικαιώνουν την άποψή μας αυτή. Εξοφλλίζοντας το βιβλίο αυτό θα δούμε, πρώτα απ' όλα, πως μέχρι τελευταία σώζονται διάφορες μαρτυρίες της αντίστασης των πληθυσμών της περιοχής για την διατή-

των πολιτικών σκοπιμοτήτων ή της εμπορικής αντίληψης.

Δεν νομίζω ότι χρειάζονται πολλά επιχειρήματα για να επιβεβαιώσουμε την συνέχεια μεταξύ των ελληνών ηπειρωτών της Νότιας Ηπείρου με τους έλληνες ηπειρώτες της Βόρειας. Η συνέχεια αυτή δεν είναι μόνο γεωγραφική, ιστορική, εθνική, γλωσσική, αλλά είναι μια συνέχεια που σφραγίζεται και μέσα από κοινά ήθη και έθιμα, δημοτικά

μοναδική μορφή ερμηνείας δημοτικού τραγουδιού σε αλβανικές περιοχές. Κάποιοι σπεύδουν να συνδέσουν αυθαίρετα ως αυθεντικότητα του λαϊμπικού πολυφωνικού τραγουδιού. Όμως όπως είδαμε το βρίσκουμε σε ευρύτερα από τις περιοχές αυτές σύνορα και μάλιστα σε δύο γλώσσες. Επίσης είναι κοινή διαπίστωση όλων ότι το πολυφωνικό τραγούδι αποτελεί συνέχεια του αρχαίου ελληνικού χορού στις τραγωδίες. Ο Ι. Κανταρέ, επιμένει ότι είναι η γεωγραφία, το άγριο τοπίο και οι συνεχιζόμενοι αγώνες (με καταφύγιο τα βουνά) που οδήγησε στην διατήρηση αυτού του αρχαίου τρόπου τραγουδιού. Επίσης ο Σαμουέλ ΒΑΒΟ ΒΟΥΥ ενισχύει την άποψη Κανταρέ όταν αναφέρει πως το πολυφωνικό είναι χαρακτηριστικό και για τους κοιτοόβλαχους, που εδρεύουν ήδη σε γεωγραφικά άγρια μέρη, μακριά από τον CIVILISMO. Από την άλλη πλευρά ο ΒΥΒΟ δικαιώνει την άποψη ότι ίσως και η μελωδική κίνηση του γυριστή στην τονική και υποτονική, είναι στοιχεία που ανταποκρίνονται στην βυζαντινή εκκλησιαστική μουσική. Έτσι

τραγουδία και παραδόσεις γενικότερα ακόμα και στην οργάνωση του χώρου. Μια τέτοια συνέχεια όμως θα πρέπει να τη δούμε και από την απέναντι πλευρά, προς το Αλβανικό στοιχείο. Νομίζω ότι τέτοια επιχειρήματα κυρίως ιστορικού χαρακτήρα φέρουμε αρκετά. Ας κάνουμε όμως και μια ακόμη προσπάθεια που κενό μας. Ακούμε γι' αυτό τι λέει το παρακάτω αλβανικό δημοτικό τραγούδι:

Pse te mos duam Jorgjian
Cë do ta bejm lialian
Ata na ndrojnë tabane
keshtu se cna qe shkruar
Ta udisim me Junian
Shok pse jemi te mare
a mos na prishi iman
Sic e kamë do ta mbajm
Δημοσιεύθηκε στην ΕΒΔΟΜΑΔΑ τεύχος 16 (16.5.1887) σελ. 1-2 από τον Ν. Θ. Μπόβο, παρμένο από την συλλογή του ταγματάρχου Ν. Σχοινά.

Το τραγούδι που είναι μια ανταπόκριση στις ιταλικές προσπάθειες για κυριαρχία στο χώρο νομίζω ότι δεν χρειάζεται περισσότερα σχόλια. Είναι ακριβώς στιγμές που η τουρκική αυτοκρατορία οδεύει προς την δύση της και τότε οι αλβανοί ζητούν το ταμπάνι, όπως χαρακτηριστικά λένε.

Ας πάμε και κάπου αλλού. Στο πολυφωνικό τραγούδι, το οποίο συναντούμε συχνότατα στο ελληνικό κομμάτι της Ηπείρου εντός της Αλβανίας, Ασφαλάς που το συναντούμε και στην Νότιο Ηπειρο όπως το συναντούμε σχεδόν ως

μια μορφή τραγουδιού που διατηρεί μια αρχαία παράδοση, την οποία στήριξε κατά την Βυζαντινή περίοδο σ' ένα ορθόδοξο περιβάλλον και η εκκλησιαστική μουσική. Οι λαϊμπίδες, όπως είναι γνωστό, πολύ αργά αλλαξοπίστησαν. Μιλάει γι' αυτό εύγλωτα το τραγούδι «Μωρ' δεροπολίτσα», το οποίο χρονολογείται μεταξύ του 1600-1700 και αποτελεί ένα μνημείο αντίστασης κατά του Ισλαμισμού. Το μνημείο αυτό είναι πολυφωνικό. Είναι στην ελληνική και ακόμα, οι στίχοι του μιλούν ότι τραγουδήθηκε απ' αυτούς που δια τη βία άλλαξαν πίστη. Αυτό νομίζουμε ότι τα λέει όλα, όπως τα λέει όλα και το τραγούδι «Στης Δερόπολης τον κάμπο» στο οποίο οι δύο γλώσσες μιλούν από κοινού για ένα φόντο όπου οι στίχοι κρύβουν τον φώνα και μιλούν μόνο για τον τρανταχτικό φόντο, όχι γιατί φοβόμαστε τον φώνα αλλά λόγω ανεκτικότητας μεταξύ των δύο διαφορετικών φωνών που μελεχτήκαν στο έγκλημα.

(Συνέχεια στο επόμενο φύλλο)

Η ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

—ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ—

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Η πολιτισμική κληρονομιά του Ελληνισμού της Αλβανίας είχε να αντιμετωπίσει, ειδικά τον τελευταίο αιώνα και, ιδιαίτερα τα τελευταία 50 χρόνια, δύο σημαντικά προβλήματα.

Πρώτο: σχετίζεται με τον αποκλεισμό που δέχτηκε από τον ελληνικό κορμό και δεύτερο είχε να αντιμετωπίσει την ψευδοεπιστημονική θεώρηση ότι η παράδοση των ελλήνων της Αλβανίας είναι κουβαλημένη, όπως είναι κουβαλημένοι στα χώματα αυτά και οι ίδιοι οι έλληνες κάτω τον 17ο - 18ο αιώνα.

Η απόσπαση από τον ελληνικό κορμό ήταν πράγματι με σοβαρές αρνητικές συνέπειες και αποσκοπούσε στην αργή, μα σταθερή απώλεια της εθνικής μνήμης. Έτσι εξαφανίστηκαν όλα τα βιβλία που αναφερόταν στην ιστορία και την παράδοση του τόπου. Όποιος τολμούσε να έβρισκε καταφύγιο στην αυλική. Από την άλλη πλευρά, όχι μόνο απαγορεύτηκε καθέτι που σχετιζόταν με την πολιτισμική κληρονομιά του τόπου, αλλά ταυτόχρονα απαγορεύτηκαν και οι μελέτες και οι έρευνες, ή και όταν αυτές κάποια στιγμή επιτράπηκαν, η διέπονταν από τα κομμουνιστικά ιδεολογικά κριτήρια, ή δεν είχαν καμιά δυνατότητα να ανέλθουν στο σύγχρονο επίπεδο έρευνας.

Όσον αφορά τώρα το δεύτερο σημείο, αυτό γινόταν στα πλαίσια της πολιτικής σκοπιμότητας για συνεχή διαδικασία ξεριζώματος. Υπογραμμίζουμε το γεγονός, διότι αρκετές φορές σε μελέτες αλβανών επιστημόνων, υπογραμμίζεται η ιδέα ότι οι παραδόσεις και η λαογραφία των Ελλήνων της Αλβανίας είναι, όπως είπαμε κουβαλημένα. Έτσι λόγω χάρα ο

πρώην πρόεδρος της Αλβανικής Ακαδημίας Επιστημών Α. Βυδά ισχυρίζεται ότι αυτή που εμείς (αλβανοί μελετητές) λέμε ενδυμασία των γυναικών της Δρόπολης, είναι στην πραγματικότητα ενδυμασία με μακρόχρονη ρίζες στις αλβανικές εθνογρα-

αφορά την Δημοτική ποιη-

Το γεγονός που σίμμερα (όπως και παλιότερα), υπάρχει μια αξιοζήλευτη κινητικότητα για λαογραφική έρευνα του χώρου μας, δεν οφείλεται μόνο στο ότι είναι μια παρθένα στον τομέα περιοχή, ούτε

κός μορφές. Όλα όμως αυτά ή δεν έχουν ερευνηθεί, μελετηθεί και συστηματοποιηθεί ή έχουν γίνει όλα αυτά σε ένα εμπειρικό και ημιτελές επίπεδο.

Η συλλογή του Βασίλη Νίκα «Δημοτικά τραγούδια της Ελληνικής Μειονότητας» - Τίρανα 1988, έστω και ως μορφή ανθολογίας, η προσπάθεια για την καταγραφή των εθίμων του Γάμου από τον Θανάση Μπόλο και κάποιες άλλες συλλογές χωρίς καμιά ουσιαστική σημασία και η προσπάθεια δημοσιεύσεως μιας φωνοθήκης με παραδοσιακό δημοτικό τραγούδι από την εκπομπή του ραδιοφωνικού σταθμού Αργυροκάστρου και η συνεισφορά της εφημερίδας «Λαϊκό Βήμα» στο τομέα αυτό, είναι λίγα να πει κανείς ότι η ίδια η ελληνική μειονότητα εκπληρώσε το χρέος της απέναντι σ' αυτόν τον θρασυρό. Στην μεταβατική περίοδο έχουμε δύο σημαντικές προσπάθειες: Αυτή του Γρηγόρη Κατεαλίδα με το βιβλίο: «Η περιοχή του Θεολόγους», Ιωάννινα 1994, (είναι μια εθνολολογο-λαογραφική περιγραφή χωρίς λαογραφία, οι ανα-

—του Παναγιώτη ΜΠΑΡΚΑ—

Καθηγητής Λαογραφίας στο

Τμήμα Ελληνικής Φιλολογίας του

Πανεπιστημίου

ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

απλά και μόνο ότι το θέμα πουλάει αυτήν την εποχή, αλλά σε πρώτη γραμμή οφείλεται στο γεγονός ότι υπάρχει μια πλουσιότερη πολιτιστική κληρονομιά που αφορά ιδιαίτερα την Λαογραφία. Η κληρονομιά αυτή αφορά τόσο τον χώρο των κοινωνικών παραδοσιακών δομών, (οργανώσεων της ζωής σε κοινότητες) χώρος ο οποίος παρά τις διαστρεβλώσεις και παραμορφώσεις που δέχτηκε τα τελευταία 50 χρόνια, αποτελεί σε βασικές νομισμένες μια πατροπαράδοτη δύναμη που και τα ήθη και έθιμα και ειδικά το δημοτικό τραγούδι. «Η δημοτική ποίηση, γράφει στον πρόλογο του βιβλίου του ο Γιώργος Παναγιώτης, μια από τις εχέχουσες φυσιογνωμίες στον τομέα της Λαογραφίας στο χώρο μας, βιβλίο το οποίο φέρει τίτλο «Δεν είμαστε και εμείς ρωμιοί», των Ελλήνων της Β. Ηπείρου, όπως η ίδια η ιστορία του, είναι πολύ πλούσια και ποικίλα. Σ' αυτή συναντούμε όλα τα είδη δημοτικής ποίησης που έχουν διακρίνει οι λαογράφοι: ακριτικά τραγούδια, ιστορικά, κλέφτικα, παρολόγια, επιτραπέζια, του γάμου, της γενιάς, επαγγελματικά, θρησκευτικά, γυναικικά, παιδικά, μοιρολόγια, κ.λ.π. (Δεν είμαστε και εμείς ρωμιοί, σελ. 17) Πλούσια είναι επίσης η περιοχή στις λαϊκές ενδυμασίες και στις εθνολογι-

απλά και μόνο ότι το θέμα πουλάει αυτήν την εποχή, αλλά σε πρώτη γραμμή οφείλεται στο γεγονός ότι υπάρχει μια πλουσιότερη πολιτιστική κληρονομιά που αφορά ιδιαίτερα την Λαογραφία. Η κληρονομιά αυτή αφορά τόσο τον χώρο των κοινωνικών παραδοσιακών δομών, (οργανώσεων της ζωής σε κοινότητες) χώρος ο οποίος παρά τις διαστρεβλώσεις και παραμορφώσεις που δέχτηκε τα τελευταία 50 χρόνια, αποτελεί σε βασικές νομισμένες μια πατροπαράδοτη δύναμη που και τα ήθη και έθιμα και ειδικά το δημοτικό τραγούδι. «Η δημοτική ποίηση, γράφει στον πρόλογο του βιβλίου του ο Γιώργος Παναγιώτης, μια από τις εχέχουσες φυσιογνωμίες στον τομέα της Λαογραφίας στο χώρο μας, βιβλίο το οποίο φέρει τίτλο «Δεν είμαστε και εμείς ρωμιοί», των Ελλήνων της Β. Ηπείρου, όπως η ίδια η ιστορία του, είναι πολύ πλούσια και ποικίλα. Σ' αυτή συναντούμε όλα τα είδη δημοτικής ποίησης που έχουν διακρίνει οι λαογράφοι: ακριτικά τραγούδια, ιστορικά, κλέφτικα, παρολόγια, επιτραπέζια, του γάμου, της γενιάς, επαγγελματικά, θρησκευτικά, γυναικικά, παιδικά, μοιρολόγια, κ.λ.π. (Δεν είμαστε και εμείς ρωμιοί, σελ. 17) Πλούσια είναι επίσης η περιοχή στις λαϊκές ενδυμασίες και στις εθνολογι-

(Συνέχεια στο επόμενο φύλλο)

Η λαογραφία του Ελληνισμού στην Αλβανία
08/12/03.1996

**ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΠΑΓΚΑΛΟΥ ΣΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ.
06.09.1996**

Ενώ θα πρέπει να χαιρετήσουμε την πρωτοβουλία του Γενικού Προξένου της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο να φέρει στην καρδιά των μειονοτικών περιοχών με αμιγή ελληνικό πληθυσμό, τον πρώτο Έλληνα Υπουργό Εξωτερικών στην περίοδο μετά την πτώση του δικτατορικού καθεστώτος, θα πρέπει στα σοβαρά να αναρωτηθούμε τι επιφύλαξε αυτή η επίσκεψη για την Εθνική Ελληνική Μειονότητα; Να πάμε πρώτα στο τυπικό μέρος της επίσκεψης. Στο πρόγραμμα

της επίσκεψης δεν υπήρξε έστω και μια τυπική συνάντηση του Έλληνα Υπουργού των Εξωτερικών με την ΕΕΜ, ή με τους εκπροσώπους της, πέρα του γεγονότος ότι παρακάθησαν σε γεύμα ως προσκεκλησμένοι του γενικού Προξένου κάποιοι εκπρόσωποι. Στο πρωτόκολλο, υποδοχής, συνοδείας, κλπ του κ. Πάγκαλου δεν είδαμε ούτε τον βουλευτή, ενώ υπήρξε θέση για άλλα πρόσωπα χαμηλότερου πολιτικού επιπέδου της ίδιας της Αλβανικής κρατικής μηχανής. (Την επόμενη μέρα οι δύο βουλευτές της μειονότητας αποτέλεσαν το ντεκόρ του δημάρχου των Αθηναίων μέχρι μάλιστα και την συγκέντρωση των αποτσιγάρων από τους δρόμους της πόλης Αργυροκάστρου (!!))

Ο Κ. Πάγκαλος ασφαλώς που αισθάνθηκε την αδιαφορία των Ελλήνων, εφόσον διάνυσε σε 30 χιλιόμετρα 25 ελληνικά χωριά και μόνο λίγοι Έλληνες βγήκαν να τον χαιρετίσουν ή απλώς βρέθηκαν στο δρόμο όταν αυτός διάβαινε Το μήνυμα, χωρίς να είναι αναγκαία τα σχολία μας, νομίζουμε ότι ελήφθη από τον κύριο ΥΠΕΞ.

Τα ελληνικά ΜΜΕ επισήμαναν ότι στον κ. Υπουργό Εξωτερικών επιφυλάχτηκε θερμή υποδοχή. Ίσως να περιπλανήθηκαν από την παρουσία της δημοτικής ορχήστρας (ακόμα αυτό φαίνεται δεν είναι δύσκολο πράγμα). Την αλήθεια όμως απ' ο, τι φαίνεται την κατέγραψε η κάμερα του ANT1 δείχνοντας μέσα στο πλήθος των 500 ατόμων μια Δροπολίτισσα γύρο στα 60 της με την χαρακτηριστική ενδυμασία, να περπατάει απόμερα από την μάζα και να κυττάζει σχεδόν φοβισμένη ή και αδιάφορη τον Υπουργό Εξωτερικών της Ελλάδας, να χαιρετάει(!) και να μη ζητάει ούτε μεταφραστή γιατί «καταλαβαίνει αρβανίτικα»

Έτσι λοιπόν ο κ. Πάγκαλος ενώ βρισκόταν στο Αργυρόκαστρο, τυπικά έδειξε ότι σεβάστηκε την αρχή που είχε υποδείξει ο Ραμίζ Αλία ότι η Αθήνα θα πρέπει να γνωρίζει πώς ο δρόμος για τα Τίρανα δεν περνάει από το Αργυρόκαστρο, απεναντίας, ο δρόμος για το Αργυρόκαστρο περνάει από τα Τίρανα. Βοήθησε επίσης και το Μπερίσια τον οποίο ο τύπος τον στρίμωξε γι' αυτή την παραχώρηση που έκανε στην Ελλάδα, δλδ, να ταξιδέψει ο Μπερίσια να δει τον Πάγκαλο στον Νότο.

Το γεγονός αυτό δεν απαλλάσσει τον κύριο Υπουργό Εξωτερικών της Ελλάδας, ούτε η αγγελία του στόχου της επίσκεψης στο Αργυρόκαστρο: «Να εγκαινιάσει

το «ανακαινισμένο» κτίριο όπου στεγάζεται από το 1992 το Γενικό Προξενείο της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο. Εφόσον είδε ιδιωτικά και συνομίλησαν επίσημα για μια σειρά θεμάτων με τον πρόεδρο Μπερίσια, τότε, εντελώς ιδιωτικά δεν μπορούσε να έβλεπε, αν όχι εκπροσώπους της Μειονότητας (σύμφωνα μ' αυτόν) και μια γιαγιά της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας (για μάς), ή μια εκκλησία, αν όχι την Μητρόπολη ;! Χωρίς να θέλομε να διδάξομε διπλωματία, θα πρέπει να τονίσουμε ότι το διπλωματικό πρωτόκολλο δεν δύναται να περιορίσει έναν πολιτικό, ειδικά όταν «το διμερές κλίμα είναι θετικό και η περίοδος καχυποψίας έχει περάσει» !!

Ας πάμε τώρα και στην ουσία. Ο Υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδας στη συνέντευξη τύπου, (εξαναγκασμένος από τους δημοσιογράφους) είπε ούτε λίγο ούτε πολύ τρεις σημαντικές προτάσεις. Η Ε.Ε. Μειονότητα είναι παράγοντας στις σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών. Τα Τίρανα μάς έδωσαν τις τρεις ελληνικές τάξεις στις πόλεις Αργυρόκαστρο, Δελβίνου και Αγίων Σαράντα όχι με 32 μαθητές αλλά με 20. (τώρα αυτή, δλδ η ΕΕ Μειονότητα να πάει να βρει τα παιδιά, διότι το δώρο των Τιράνων προς Αθήνα θα είναι άδωρον) και. Δεν ρυθμίζεται με κυβερνητικά μέτρα το πού θέλει να μένει κανείς. (ερωτήθηκε ο κ. Πάγκαλος για την απάντηση αυτή για πιθανά μέτρα της κυβέρνησης της Αθήνας για να σταματήσει η φυγή των Ελλήνων της Αλβανίας προς Ελλάδα) Εμείς, συνέχισε θέλομε να μείνουν εδώ. Που σύμφωνα με τον Πάγκαλο σημαίνει ότι όλοι πρέπει να φύγουμε ; (!)

Αναλύοντας τις τρεις αυτές προτάσεις διαπιστώνουμε ξεκάθαρα μια ίσως ποτέ δηλωμένη πολιτική της Αθήνας προς την ΕΕΜ. Δλδ, όταν ο υπουργός Εξωτερικών της Αθήνας λέει ότι τα Τίρανα μας έδωσαν τα σχολεία, αυτό σημαίνει ότι οι δύο πλευρές μας χρησιμοποιούν για άλλοθι στις μεταξύ τους σχέσεις. Δλδ, ότι τα σχολεία, ή τα ανθρώπινα δικαιώματα γενικότερα της ΕΕΜ, δεν δίνονται διότι μας ανήκουν ως δικαιώματα πολιτών αυτής της χώρας και ως δικαιώματα μειονοτικά ή εθνικά, ως έχοντας την ελληνική εθνικότητα, αλλά, κατά το λέγειν του κ. Υπουργού, επειδή αποκλειστικά τα ζητάει η Αθήνα και τα Τίρανα τα χορηγούν όταν έχουν συμφέροντα με την Αθήνα. Αυτό σημαίνει ακόμα ότι η Αθήνα (πέραν από τις αδιαμφισβήτητες υποχρεώσεις προς την ΕΕΜ) έχει βάλει στην μασχάλη την ΕΕΜ, η οποία όταν η Αθήνα, λόγου χάρη εξασφαλίζει την άδεια για τα σχολεία, η «μειονότητα» θα πρέπει να εξασφαλίζει τα παιδιά. Έτσι φαίνεται μοιράζει τους ρόλους η Αθήνα, την στιγμή που υποδεικνύει, κατά τον υπουργό Εξωτερικών, να ζήσουν, οι Έλληνες της Αλβανίας, όπου είναι καλύτερα, ή πιο συγκεκριμένα στην Ελλάδα.

Αυτό είναι το μικρότερο κακό, ή θα θεωρούνταν πραγματικά θετικό για μάς σε περίπτωση που η Αθήνα τα δικαιώματά μας δεν θα τα θυμούνταν όταν χρειάζεται να βελτιώσει τις σχέσεις με τα Τίρανα, και ακόμα τις σχέσεις με τα Τίρανα δε θα τις εξαρτούσε με το παζάρι αφομοιωμένων και περιορισμένων δικαιωμάτων μας όπως, αποφυλάκιση των 5, σχολεία στο Αργυρόκαστρο Δέλβινο και Αγ. Σαράντα και STOP (!!)

Το επισημαίνω αυτό διότι από καιρό η Αθήνα δε είχε κατασταλάξει ποτέ τί ζητάει για την Εθνική Ελληνική Μειονότητα στην Αλβανία. Τελευταία και μετά από την αποφυλάκιση των πέντε, έχει συγκεντρώσει όλα τα πυρά της για το άνοιγμα τριών ελληνικών τάξεων, που τα κερδίζει - η Αθήνα- τη στιγμή που είναι ανώφελα για την μειονότητα αφού το ελληνικό στοιχείο ειδικά από τις πόλεις έχει φύγει στην Ελλάδα. Ο Υπουργός Εξωτερικών δεν μπόρεσε να μας πει τι άλλο απόμεινε να ζητήσει για την «μειονότητα». Αρκέστηκε να εκφράσει τις ευχαριστίες του προς τα Τίρανα. (Δυο μέρες αργότερα όταν ο Μιλόσεβιτς αποφάσισε να αποκαταστήσει το

εκπαιδευτικό στάτους της περιόδου πριν το 1990 για τους Κοσσιφοπεδίτες, ο συνομιλητής του κ. Παγκάλου, μόλις δυο μηνών στο ομόλογο αξίωμα, Τριτάν Σιέχου δήλωσε: είναι το πρώτο βήμα.) Ο υπουργός μας λέγοντάς μας ακόμα να ζήσουμε όπου είναι καλύτερα και εκφράζοντας τις ευχαριστίες προς τον Σιέχου άφησε να εννοηθεί ότι είναι το τελευταίο.

Στο πλαίσιο αυτό ασφαλώς που ευθύνεται και ή ίδια η Μειονότητα (ξανά θα κάνουμε ένα παραλληλισμό:- Στο Βελιγράδι για το εκπαιδευτικό στάτους των Αλβανών του Κοσσυφοπεδίου συναντήθηκαν Ρουγκόβα και Μιλόσεβιτς και όχι Μπερίσια και Μιλόσεβιτς) (!) Η «Μειονότητα» πάντως για τέτοιου είδους επιτεύγματα θα ευθύνονταν μόνο τότε όταν η Αθήνα δεν θα επιδίωκε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, να ανάδειχνε τους εκπροσώπους της Μειονότητας στα μέτρα που μόνο να υποκλίνονται ξέρουν. (Κι' αν τώρα οι εκπρόσωποι της μειονότητας δεν μπορέσαν να αξιοποιήσουν την επίσκεψη Πάγκαλου είναι διότι βρίσκονται σε προεκλογική περίοδο για το θώκο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Αυτό νομίζουμε δεν θέλει άλλα σχόλια)

Ωστόσο δύο ακόμα συμπεράσματα για την επίσκεψη Πάγκαλου στο Αργυρόκαστρο και Αυλώνα, ή στην Αλβανία. Ήρθε για να στηρίξει τον Μπερίσια μετατρέποντας τις σχέσεις σε ένα ωφέλιμο παζάρι για το Μπερίσια, προκαλώντας σκληρά την αλβανική αντιπολίτευση. Στο πλαίσιο αυτό την επόμενη της επίσκεψής του, επίσης στο Αργυρόκαστρο του έδωσε μαθήματα ο Αβραμόπουλος που χάραξε μια γραμμή συνεργασίας έξω από τις πολιτικές σκοπιμότητες, έτσι όπως πρέπει ουσιαστικά να είναι οι σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών .

Από την άλλη πλευρά και στη μεσολαβητική προσπάθεια για το Κόσοβο ή και για το θέμα των Σκοπίων φαίνεται ότι άλλοι προηγούνται πράγματι αποτελεσματικά.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΘΕΣΜΙΚΕΣ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑ (ΠολυΣυ)

20.09 1996

Νομίζω ότι ένα αρκετά τεντωμένο σκοινί κρατάει το παρελθόν της ΕΕΜ και το μέλλον της. Το παρελθόν έχει στηρίγματα την ιστορία. Το μέλλον όμως έχει σκοτεινή την προοπτική. Θα έλεγα ακόμα ότι είναι η πρώτη φορά στην ιστορία της που η ΕΕΜ δεν έχει φωνή, δεν έχει εκπροσώπηση, ανεξάρτητα από το γεγονός που για πρώτη φορά στην ιστορία ύπαρξης ως εθνική μειονότητα, έχει έναν εκπροσωπευτικό θεσμό:- την

ΟΜΟΝΟΙΑ. Μια τέτοια πραγματικότητα θα πρέπει να αφαιρέσει από τον καθένα τις προσωπικές και ανεύθυνες φιλοδοξίες ούτως ώστε να είμαστε υπεύθυνοι μπροστά στην ιστορία του τόπου μας. Το επισημαίνω αυτό διότι υπό το νόημα τόσο της πραγματικότητας όσο και της ιστορικής ευθύνης, ή τα κοινά συμφέροντα, εδώ κανείς δεν πειθαρχεί. Αυτό εννοεί αναρχισμό, που σημαίνει ότι φθάσαμε στα όρια αφανισμού.

Ποια είναι τα βασικά χαρακτηριστικά αυτής της κατάστασης
Πρώτο: Η αμφισβήτηση όλων και η καχυποψία προς όλους και προς πάσα κατεύθυνση. Αυτό είναι αποτέλεσμα πρώτο του αδιεξόδου που μας απειλεί ως κοινότητα της αναζήτησης στο πλαίσιο αυτό, διεξόδου ατομικής επιβίωσης, σπαράσσοντας μάλιστα και τους πιο στοιχειώδεις κανόνες ηθικής, ανοχής και αλληλοσεβασμού του φρικτού παρελθόντος που ζήσαμε και των νέων σχέσεων που αποκαταστήσαμε στο εσωτερικό και εξωτερικό της χώρας, με βάση την νοοτροπία αυτού του παρελθόντος της πολυδιάστατης πίεσης, - πολιτικής, οικονομικής, κοινωνικής, εθνικής που δεχόμαστε σε καθημερινή βάση γνωστών άγνωστων κέντρων στο εσωτερικό της χώρας' κλπ.

Δεύτερο: Η απώλεια της λειτουργίας ως κοινότητα. Το φαινόμενο αυτό είναι αποτέλεσμα της χαλάρωσης των ισορροπιών πρώτα μέσα στην οικογένεια, της λειτουργίας των χωριών όχι ως μια συνεδρητή και ανεχτική κοινότητα αλλά ως ένα σύνολο ανθρωπινων αναγκασμένο από διάφορες συνθήκες να συζητεί, της έλλειψης ρύθμισης και συνοχής μεταξύ των υπαρχουσών θεσμών που λειτουργούν στο χώρο και ασφαλώς της απουσίας του ρυθμιστικού ρόλου από μέρος του πολιτικού θεσμού.

Τρίτο: Η απώλεια του ανθρώπινου και οικονομικού δυναμικού. Όσον αφορά τον οικονομικό παράγοντα, θα λέγαμε ότι οι Έλληνες όχι μόνο δεν μπόρεσαν να καταρτήσουν μια συγκεκριμένη στρατηγική οικονομικής ανάκαμψης αξιοποιώντας τους τεράστιους πόρους που προσφέρονταν, αλλά δεν μπόρεσε σχεδόν να περάσει το μεταβατικό στάδιο και να προσανατολιστεί προς την νέα οικονομική τάξη πραγμάτων. Από την άλλη πλευρά δέχτηκε σοβαρή συρρίκνωση όσον αφορά τον ανθρώπινο διοικητικό και περιουσιακό παράγοντα στην Αλβανική οικονομία.

Τέταρτο: Το αίσθημα εγκατάλειψης από την Ελλάδα και ο παραγκωνισμός από την Αλβανία. Ο παραγκωνισμός αυτός διακρίνεται ιδιαίτερα για μια αντιφατική διπλή κατεύθυνση. Από την μια η προσπάθεια απομάκρυνσης των Ελλήνων από τη συμμετοχή στον κρατικό μηχανισμό και αλβανική κοινωνία, και από την άλλη το αίσθημα αυτοάμυνας και γκρεμίσματος των γεφυριών με την αλβανική κοινωνία που καλλιέργησαν συγκεκριμένοι κύκλοι στους ίδιους τους Έλληνες και την ΕΕΜ.

Όσο αφορά το αίσθημα εγκατάλειψης από την Ελλάδα αυτό είναι έκδηλο και δικαιολογημένο. Σχετίζεται πρώτα με την αντιμετώπιση των Ελλήνων της Αλβανίας από τις κυβερνήσεις της Αθήνας, τόσο αυτών που βρίσκονται στην Ελλάδα, όσο και των υπολοίπων που πηγαиноέρχονται. Σχετίζεται δεύτερο, με την απουσία εφαρμογής διαφόρων προγραμμάτων προς δημιουργίας συνθηκών διαβίωσης στο χώρο εδώ των Ελλήνων, της εφαρμογής αυτοσχέδιας πολιτικής της Αθήνας προς την ΕΕΜ, ή της εφαρμογής της πολιτικής της μασχάλης.

Ασφαλώς υπεύθυνοι γι' αυτό είναι και οι ίδιοι οι θεσμοί της μειονότητας που δεν μπόρεσαν να διεκδικήσουν τίποτε υπεύθυνα και σοβαρά .

Πέμπτο: Η συνεχιζόμενη διάσπαση και φατριοποίηση του χώρου και η αλληπάλληλη μεταξύ τους αντιπαράθεση. Το φαινόμενο αυτό είναι τόσο υπαρκτό όσο και ανύπαρκτο. Υπάρχει νοερά ο διαχωρισμός σε δεξιούς και αριστερούς, σε ΠΑΣΟΚ-ικούς και ΝΕΟΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ, σε αυτούς που εξαρτούνται από διάφορους συλλόγους και σ' αυτούς που δεν εξαρτούνται, σ' αυτούς που εξυπηρετούν διάφορες υπηρεσίες και σ' αυτούς που δεν εξυπηρετούν, σ' αυτούς που παίρνουν εντολές από τον Μπερίσια και σ' αυτούς που παίρνουν εντολές από τους σοσιαλιστές. Με τις εκλογές του Μάη και μέσα σε μια ρεαλιστική πραγματικότητα αλλά και λόγω έλλειψης πολιτικών στόχων και λύσεων από μέρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ή και της ΕΑΔ, σχηματίστηκαν και νέες κατατάξεις:- σοσιαλιστές και ομονίτες, ή, για τους ομονίτες που έκαναν χρήση της γλώσσας του Μπερίσια έχουμε τους κομμουνιστές και τους ομονίτες. Τελευταία δημιουργούνται οι προϋποθέσεις και για ακόμα μια νέα κατάταξη. Η διαίρεση σε παλιούς και σε νέους. Όλες αυτές οι διαιρέσεις και αιρέσεις αντιπαρατίθενται καθημερινά σε μόνιμη βάση, δημιουργώντας προφίλ και κατόψεις μέσα από εφημερίδες και συναντήσεις, συσκέψεις καφεενεία δημιουργώντας την εντύπωση ότι όλοι είναι εναντίον όλων, όλοι κατηγορούν ο ένας των άλλων δημιουργώντας έναν φαύλο κύκλο που ο καθένας κατηγορεί τον μπροστινό του. Στην άγρια αυτή διαμάχη μέσα στο είδος, όλοι εκπέμπουν SOS.

Έκτο: Η απουσία μιας υπεύθυνης και σοβαρής, εκπροσωπευτικής και αυτόνομης ηγεσίας και ασφαλώς ηγετικών μορφών του ελληνισμού και η δημιουργία συνθηκών για την αποκατάσταση κατεστημένου πατριδοκάπηλων στο χώρο.

Έβδομο: η απώλεια της δυνατότητας πολιτικού διαλόγου και η μη ύπαρξη όρων πολιτικού παιχνιδιού. Αυτή τη στιγμή η Ελληνική Μειονότητα ούτε θεσμούς έχει για να μπορέσει να διεξάγει πολιτικό διάλογο, (τυπικά αυτοί υπάρχουν), ούτε κανόνες παιχνιδιού υπάρχουν για ανάδειξη πολιτικών. Υπάρχουν τα εντός και εκτός συμφέροντα, τα συνθήματα περί δημοκρατικών διαδικασιών και η λειτουργία αισχρών παρασκηνιακών διεργασιών που καπηλεύονται την δύναμη της βίζας και των κατόχων αυτής, ή άλλα σεβαστά ονόματα, ή την οικονομική στήριξη άλλων κέντρων και την υποταγμένη

συνείδηση εκείνων που καλούνται να εκπροσωπεύσουν την ΕΕΜ και ποτέ δεν μπορούν να αρθρώσουν μια σκέψη.

Στην κατάσταση αυτή εκείνο που προέχει είναι η εξεύρεση σωσίσβιας λύσης όχι τόσο για την ΟΜΟΝΟΙΑ όσο για τον ίδιο τον ελληνισμό της Αλβανίας. Οι συσχετισμοί αυτοί εντός της ΟΜΟΝΟΙΑΣ θα ερμηνεύονταν διαφορετικά :- εξεύρεση λύσεων που θα την μετατρέψουν σε πραγματικό πολιτικό θεσμό ο οποίος θεσμός θα δώσει ζωή στην ταυτότητα της ΕΕΜ και δεν πρέπει να ερμηνευτεί ως προσπάθεια εκλογής προέδρου. Αυτό απαιτεί:

Πρώτο την κατανόηση της ανάγκης ύπαρξης ενός πολιτικού θεσμού εκπροσώπησης της ΕΕΜ. Δεύτερο:- την επιστροφή της εμπιστοσύνης των απλών Ελλήνων στον θεσμό αυτό. Τρίτο: την εξεύρεση φόρμουλας για ανάπτυξη του διαλόγου, της ανοχής, του αλληλοσεβασμού και της αποκατάστασης της πολιτικής πειθαρχίας και της ενότητας μεταξύ των Ελλήνων με βάση την αρχή ο καθένας από τη θέση του και μέσα από τις δυνατότητές του να συμμετέχει και να συμβάλλει προς έναν κοινό σκοπό. Τέταρτο:- την δημιουργία νέων θεσμών που θα αξιοποιηθούν για ολόπλευρη ανάπτυξη του χώρου ειδικά στον οικονομικό, πολιτικό και πολιτιστικό τομέα.

Βάζοντας σαν κύριο στόχο το σύγχρονο όραμα των λαών η ΕΕΜ στην Αλβανία βλέπει ως δοκιμασμένο ιστορικά δρόμο την ειρηνική συμβίωση με τον Αλβανικό λαό, την ένταξη στην Αλβανική κοινωνία απαιτώντας τον σεβασμό των διεθνών συμβάσεων για την προστασία και ανάπτυξη των ανθρωπίνων και εθνικών δικαιωμάτων, χωρίς βέβαια να αποκλείει τις άλλες λύσεις που προβλέπουν οι συμβάσεις αυτές και μπορεί να επιβάλουν οι εξελίξεις. Η επίτευξη του στόχου αυτού προϋποθέτει εκτός των άλλων επιδίωξη για συμμετοχή του ελληνικού στοιχείου τόσο στον κρατικό μηχανισμό της χώρας όσο και στην πολιτικο-οικονομική και κοινωνικό-πολιτιστική ζωή της. Μια τέτοια συμμετοχή θα δώσει στην ΕΕΜ στην Αλβανία την πραγματική διάσταση του παράγοντα φιλίας και συνεργασίας μεταξύ των δυο χωρών και λαών. Ο ρόλος αυτός επιτυγχάνεται καλύτερα όταν η ΕΕΜ θα αποτελεί έναν υπολογίσιμο συνομιλητή τόσο από τα Τίρανα όσο και από την Αθήνα.

Το όραμα αυτό προϋποθέτει ακόμα ώστε η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ να έχει ανοιχτή γραμμή με όλους τους άλλους εξωτερικούς παράγοντες η συνεισφορά των οποίων στα θεάματά μας είναι σημαντικότερη. Προϋποθέτει όμως σε πρώτη γραμμή αξιοποίηση στο μέγιστο δυνατό του ανθρώπινου δυναμικού της ΕΕΜ, Αυτό σημαίνει ότι στην ΟΜΟΝΟΙΑ έχουν θέση όλοι, όλες οι ιδέες και παρατάξεις, όταν πραγματικά η εκάστοτε ηγεσία δημιουργεί δημοκρατικές δυνατότητες έκφρασης και ανάδειξης και όταν μέσα από πολιτική πειθαρχία και με γνώμονα τα εθνικά συμφέροντα συνδυάζει τις δημοκρατικές διαδικασίες με την προτεραιότητα που πρέπει να λάβει σε μια καθορισμένη στιγμή, η θέση της ανάλογης παράταξης.

Προσωπικά δεν συμφωνώ να μην μετάσχουν στην ΟΜΟΝΟΙΑ μέλη της ΕΕΜ που έχουν στην τσέπη τους ταυτότητα άλλου κόμματος με το αιτιολογικό ότι είναι πολιτικά δεσμευμένοι σέ άλλο χώρο. Ρωτώ: Στο πρόγραμμά τους όλα τα Αλβανικά Κόμματα δεν έχουν σωστές θέσεις, τουλάχιστον θεωρητικά, έναντι της ΕΕΜ; Γιατί τότε οι Έλληνες σ' άλλα κόμματα, σεβόμενοι τις θέσεις των κομμάτων αυτών να μη δεσμευτούν, ως Έλληνες, ότι θα στηρίξουν στις γραμμές αυτών των κομμάτων τα συμφέροντα της ΕΕΜ, δλδ, τα συμφέροντά τους. Γιατί λοιπόν θα πρέπει να τους κρατούμε απέναντι και να μην είναι μαζί μας; Γιατί θα πρέπει να πιστεύουμε ότι οι Έλληνες αυτού του είδους μειοδοτούν εθνικά και οι άλλοι όχι; Δεν αποτελεί μήπως η κίνησή τους αυτή ένα βήμα προς

αυτό που λέμε ένταξη στην Αλβανική κοινωνία; Η πράξη και το αποτέλεσμα στις εκλογές της 26-ης Μαΐου θα πρέπει να μάς διδάξει ότι εν' ονόματι της ενότητας και του ελληνισμού θα πρέπει να κάνουμε την υπέρβαση λαμβάνοντας υπόψη την νέα τάξη πραγμάτων στο χώρο η οποία δημιουργήθηκε ειδικά από τα λάθη της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

Γεγονός είναι ότι αυτή τη στιγμή η ΟΜΟΝΟΙΑ δέχεται την βαρύτερη κρίση ηγεσίας που ουσιαστικά σημαίνει ότι είναι κρίση εμπιστοσύνης των Ελλήνων προς τον ίδιο τον πολιτικό του θεσμό. Το περιέργου είναι ότι μέσα στη δίνη της κρίσης αυτής και τον πυρετό των αρχαιρεσιών για την νέα ηγεσία διαπιστώνεις αντί για την προσπάθεια εξεύρεσης λύσης που θα αποκαταστήσει την εμπιστοσύνη, το έντονο παρασκήνιο για κατάληψη του θώκου, αντί για την προσπάθεια αναζήτησης δεσμευτικού πλαισίου λύσεων, τις παρασκηνακές κινήσεις για κυριαρχία συγκεκριμένων προσώπων, που «θα οδηγήσουν στη συνέχεια σε κάθαρση και προβολή στόχων».

Γεγονός είναι επίσης ότι σε όλα αυτά τα χρόνια η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ δεν μπόρεσε να αναδείξει, ή να καλλιεργήσει μια ηγετική μορφή. Περισσότερο απ' αυτό έδειξε ότι ήταν αφιερωμένη στο πριόνισμα των υποβάθρων ηγετών, δυστυχώς κατά παραγγελία εκείνων που ποτέ δεν θέλησαν ώστε ο τόπος αυτός να έχει μια αυτόνομη φωνή και ηγεσία.

Λοιπόν, για να αποφύγουμε το φαύλο κύκλο με καθοδική πορεία και την έντονη θωκομανία, προτείνω την λύση της κατάργησης του ρόλου του ενός στην ηγεσία της ΟΜ και την λειτουργία ενός συλλογικού θεσμού που θα το αποκαλούσα ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ (ΠολιΣυ). Αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί αφού οι υποψήφιοι πρόεδροι καθίσουν από κοινού και εξετάσουν πρώτα υπό ποιες προϋποθέσεις και για πιο σκοπό αναζητεί ο καθένας την προεδρεία, δλδ, να βρεθεί το κοινό πολιτικό πλαίσιο.

Όσον αφορά τώρα το ΠολιΣυ θα έλεγα ότι αυτό θα λειτουργήσει στα πλαίσια μιας μεταβατικής περιόδου απόκτησης εμπιστοσύνης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ την διάρκεια της οποίας αποφασίζει η Συνδιάσκεψη, ή μπορεί να λειτουργήσει σε μόνιμη βάση. Το ΠολιΣυ μπορεί να λειτουργήσει υπό την ηγεσία ενός Γενικού Προέδρου, ο οποίος μπορεί να αμφισβητηθεί από το 50 τοις εκατό συν ένα μέλη του ΠολιΣυ και να αντικατασταθεί από το επόμενο μέλος του με περισσότερους ψήφους. Η άλλη λύση σχετίζεται με το να προεδρεύουν του ΠολιΣυ, δλδ της ΟΜ, με μια καθορισμένη σειρά και χρονική περίοδο τα τρία ή περισσότερα μέλη -του, με περισσότερους ψήφους. Και αυτό το αποφασίζει η συνδιάσκεψη.

Αυτό προϋποθέτει ότι το ΠολιΣυ εκλέγεται από την Συνδιάσκεψη και αποτελείται από όχι περισσότερα από 7 άτομα. Οι υποψηφιότητες για μέλη του ΠολιΣυ προκύπτουν από αυτοπροτάσεις, από προτάσεις της επιτροπής προετοιμασίας της Συνδιάσκεψης, από προτάσεις των υποψηφίων προέδρων. Οι αρμοδιότητες καθορίζονται με ειδικό κανονισμό. Το ΠολιΣυ λειτουργεί όλο ή εν' μέρη μισθωτά και επεξεργάζεται και εφαρμόζει την πολιτική της ηγεσίας της ΟΜ, διευκολύνει το ρόλο του προέδρου αλλά αποτελεί και δεσμευτικά την δικλείδα ελέγχου και το πλαίσιο κινήσεων του προέδρου. Ασφαλώς αυτό προϋποθέτει την αναβάθμιση του ρόλου του Γενικού Συμβουλίου σε όργανο που καθορίζει το πολιτικό πλαίσιο.

Ένας άλλος βασικός στόχος της νέας ηγεσίας της ΟΜ, θα πρέπει να είναι η ανεύρεση δεσμευτικής δικλείδας για την εφαρμογή της πολιτικής της ΟΜ από τους τοπικούς άρχοντες. Αυτό ασφαλώς προϋποθέτει την απόσπαση των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων από την ΟΜ.

Επίσης από την στιγμή που επείγον θέμα τίθεται η οικονομική ανάκαμψη και ανάπτυξη του τόπου με απώτερο στόχο την επιστροφή όσο γίνεται περισσότερων ομογενών από Ελλάδα, νομίζω ότι αρκετά αποτελεσματικό θα ήταν ή ίδρυση ενός ιδρύματος εντελώς τεχνοκρατικού χαρακτήρα, το οποίο σεβόμενο πλήρως τους νόμους του κράτους να μπορέσει να απορροφήσει και αξιοποιήσει πόρους προερχόμενους από διάφορες πηγές ιδιωτικού χαρακτήρα και προγραμμάτων της ΕΕ και λοιπόν οργανισμών. Ο θεσμός αυτός, ο οποίος θα κινείται στην πολιτική γραμμή της ΟΜ, στο νομικό πλαίσιο του κράτους και υπό τον έλεγχο του κράτους, των τοπικών αρχών και των δωρητών θα αποτελέσει την μόνη δυνατή ευκαιρία για την αποφυγή της μέχρι τώρα σπατάλης.

Αυτές είναι σε γενικές γραμμές οι απόψεις μου για την διέξοδο από την κρίση και την απειλή του φαύλου κύκλου αμφισβήτησης και καχυποψίας.

Παναγιώτης Μπάρκας

ΟΜΟΝΟΙΑ: Αγώνας για ένα καλύτερο αύριο.

08.10.1996

Είναι το

ψήφο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ

2 Είναι το πρώτο βήμα στο δρόμο

«Η φωνή της ΟΜΟΝΟΙΑΣ» 2 10 1

ΙΔΟΥ, ΤΙ ΕΓΡΑΦΕ Η «Φ.Ο.» ΣΤΟ ΠΡΩ

ΟΜΟΝΟΙΑ: ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΥΡΙΟ

ονομα δεν είχε ούτε τότε
Όταν τα τρία εκατομμύρια Αλβανοί, ύστερα από το φοιτητικό κίνημα του περασμένου Δεκέμβρη, ξύπνησαν και είδαν πως ζούσαν σκλαβωμένοι κάτω από την κόκκινη δικτατορία, οι Έλληνες της Αλβανίας, κατάλαβαν πως έπρεπε να σώσουν διπλά δεσμά: της δικτατορίας και της καθλωμένης εθνικής υπόστασης. Τότε τα ανήσυχα παιδιά της ματωμένης και σκλαβωμένης μερίδας της Ρωμοσύνης, σκόρπια σε κάθε γωνιά της Αλβανίας, (σ' αποστολές Χότζα για αφελληνισμό της συνείδησής τους), θα βρουν ο ένας τον άλλον, μια κοινή γλώσσα για έναν ιερό σκοπό. Ιδρύουν λοιπόν, την πολιτική τους οργάνωση, με το καλοπροαίρετο όνομα «ΟΜΟΝΟΙΑ», με σκοπό να αναβιώσει μια ξεχασμένη ιστορία από τη δεύτερη δεκαετία του αιώνα, για να φωτίσει μια ακόμα ευκαιρία που ο αιώνας προσφέρει στην τελευταία του δεκαετία.

Δεν μέτρησε αυτή τη φορά η ρήση των Λατίνων: «τρεις Έλληνες τέσσερα κόμματα», διότι τ' Αλβανικά δικτατορικά μεταπολεμικά σενάρια, κρατούσαν τους Έλληνες χωρισμένους και διχασμένους σε φυλακές, εξορίες, με την πάλη των τάξεων, με τη βία και την ανάγκη για μια καλύτερη ζωή. Θα έπρεπε να ζούσαν χωρισμένοι ιδεολογικά στα μόλις ιδρυθέντα πλουραλιστικά πλαίσια; Και είχαν αυτοί μια ιδεολογία: τον Ελληνισμό, και την προτίμησαν. Η «ΟΜΟΝΟΙΑ» ζήτησε απ' τον καθένα ενότητα, αγάπη, συνεννόηση και μετά απήθυνε σ' όλους το εγερτήριο σάλπισμα: ΕΥΠΝΕΙΣΤΕ! Και αντήχησε βοερή σε κάθε Ελληνική καρδιά η κραυγή αυτή, όπως το

του Π. ΜΠΑΡΚΑ
«ΟΧΙ» τον Οκτώβριο του 1940.

Ξυπνήστε αδελφοί, δικαιούστε να ζησετε ως Έλληνες σ' αυτό τον τόπο. Νά 'χετε σχολειά στη μητρική σας γλώσσα. Να γνωρίσετε καλά την ιστορία του έθνους και να χαίρεστε την ελεύθερη επικοινωνία με τη μάνα πατρίδα. Να λένε στις εκκλησίες σου τις Κυριακές και γιορτές το «Κύριον ελέησον», να διαπρέψετε μέσα σε μια ελεύθερη οικονομία. Και ξεκίνησε η «ΟΜΟΝΟΙΑ» τον ιστορικό της δρόμο. Πρώτα να βγάλει βουλευτές. Με συνθήματα γραμμένα σε χαρτόνι, με δύο - τρία φυλλάδια, ένα τζιπ και πολλά αλβανικά εμπόδια, έτρεχε να φλογίσει με Ελληνισμό τα φυλλοκάρδια. Με μόνα εφόδια τον Ελληνισμό και τον πόνο για τη δυστυχία αυτού του τόπου, έτρεξε στην Ευρώπη να κάνει γνωστή την τραγωδία του και να υπερασπίσει τα συμφέροντα αυτού του τόπου.

Αγατώντας τη δημοκρατία και τον Ελληνισμό, η «ΟΜΟΝΟΙΑ», γιγάντωσε σε 230 ημέρες το ανάστημά της σε όλη την Αλβανία. Ξέρει να επαγρυπνά, να απαντάει στις προκλήσεις και να λείει στο λαό: Τη βούλησή σου λαέ μου έργο θέλω να κάνω και πάντα αναζητώ σε κάθε μου βήμα τη δύναμή σου.

Η φωνή μου, η φωνή σου, λαέ μου, που σήμερα ξεκινάει το λαμπρό δρόμο της νίκης, ας συμβάλλει στο έργο αυτό, στο να γίνει πραγματικότητα η ευκαιρία που μας προσφέρει ο αιώνας στην τελική του ευθεία.

Ας ευχηθούμε και ας ορκιστούμε: Η ΤΑΝ Ή ΕΠΙ ΤΑ ΤΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΥΡΙΟ.

**Για να αποφύγουμε την αδράνεια!
Ανάλυση μετά τις εκλογές της 20^{ης} Οκτωβρίου 1996
(21.10.2006)**

Γεγονός είναι ότι αμέσως μετά τις τοπικές εκλογές και τα γνωστά αποτελέσματα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, μέσω του ΚΕΑΔ στις εκλογές αυτές, φάνηκε ότι θα είχαμε κάποιες ουσιαστικές εξελίξεις που θα ξεκαθάρριζαν το πολιτικό τοπίο στην Εθνική Ελληνική Μειονότητα που θα συμβάδιζαν ασφαλώς με την δεύτερη φάση εξυγίανσης της ηγεσίας και του κορμού της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

ΑΔΡΑΝΕΙΑ ΑΛΛΑ ΓΙΑΤΙ;

Διαπιστώθηκε όμως το αντίθετο. Το εκλογικό αποτέλεσμα δεν έδωσε το απαιτούμενο πολιτικό στίγμα για ανάλυση σε βάθος των λόγων που οδήγησαν στην εκλογική συρρίκνωση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Παρατηρήθηκε το ίδιο φαινόμενο και όσον αφορά τις σχέσεις της ΟΜΟΝΟΙΑΣ με την ΕΑΔ, σχέσεις οι οποίες αποτελούν επί χρόνια τώρα ένα από τα χαλιά της Πηνελόπης για την ΟΜΟΝΟΙΑ και που την επόμενη των εκλογών, με τις γνωστές δηλώσεις παραγόντων της ηγεσίας, φάνηκε ότι είχε φθάσει η στιγμή ώστε «ο Οδυσσέας να διώξει από το σπίτι του τους μνηστήρες». Το γεγονός, όπως και η ανακοίνωση του εκπροσώπου τύπου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ότι «τα εκλογικά αποτελέσματα δεν είναι ικανοποιητικά αλλά αποδεχτά», έρχεται να επισφραγίσει μια κατάσταση πολιτικής στασιμότητας, ή ταύτισης με την όποια εξέλιξη.

Όταν είναι πασιφανή για όλους μια τέτοια κατάσταση και στην πρόσφατη σύσκεψη του Γενικού Συμβουλίου τα 2/3 της πολύωρης σύσκεψης καταναλώθηκαν για το θέμα αυτό και τελικά λήφθηκε απόφαση παραπομπής του θέματος σε μια άλλη σύσκεψη (στην σύσκεψη αυτή ανακοινώθηκε απλώς μόνο το χρονοδιάγραμμα για την δεύτερη φάση των εκλογών στην ΟΜΟΝΟΙΑ), αυτό σημαίνει ότι και η νέα ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ δεν μπορεί να αποσπαστεί ακόμα από το σύνδρομο της «ανάγκης για συνεχή ανανέωση» που καλλιέργησε η προηγούμενη ηγεσία.

Επισημαίνω το σημείο αυτό διότι όσο σημαντική είναι η εξυγίανση, τόσο σημαντική είναι και η πολιτική που πρέπει να χαράξει η ΟΜΟΝΟΙΑ σε σχέση πάντα με το πολιτικό τοπίο στην Εθνική Ελληνική Μειονότητα. Στο πλαίσιο αυτό όταν η εξυγίανση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ δεν λαμβάνει υπόψη το πολιτικό τοπίο στην μειονότητα τότε και τα αποτελέσματα αναμένεται να μην είναι αποτελεσματικά

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΟΠΙΟ

Υπό το σκεπτικό αυτό η κατάσταση στην Εθνική Ελληνική Μειονότητα προβάλλει για την υπάρχουσα ηγεσία της τον ίδιο προβληματισμό που είχε να αντιμετωπίσουν το 1991 οι πρωτεργάτες ανάδειξης της ηγεσίας της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας. Η τότε λοιπόν ηγεσία προσανατολίστηκε στην τόνωση της εθνικής ομοψυχίας και διεκδίκησης των ανθρωπίνων και εθνικών δικαιωμάτων της. Επιδίωξε δε να μεταφέρει το κέντρο αποφάσεων για τις τύχες του τόπου ακριβώς στο χώρο της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας και από τα ίδια της τα μέλη. Το δεύτερο στάθηκε μοιραίο γι' αυτή αλλά αποδείχτηκε απαραίτητο, για τις τύχες μας. Οι σημερινές καταστάσεις προβάλλουν με μεγαλύτερη έμφαση την επιδίωξη αυτή.

Σήμερα επίσης η ΟΜΟΝΟΙΑ έχει να αντιμετωπίσει από δυσκολότερες θέσεις ίσως όχι τόσο το πρόβλημα εθνικής ομοψυχίας όσο της πολιτικής ενότητας

μεταξύ των Ελλήνων ως υπόβαθρο της προώθησης των εθνικών συμφερόντων.

Γεγονός είναι ότι η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, ή πιο σωστά παράγοντες που επιδιώκουν να αποτελούν το πάνω χέρι στην πολιτική της οργάνωσης, φαίνεται να αγνοούν μια συγκεκριμένη πραγματικότητα, ή το πιο χειρότερο, να υποδαυλίζουν μυωπικώς μια κατάσταση πολιτικής διάσπασης με άμεσες συνέπειες στην εθνική υπόσταση, ανοχή και συνεργασία. Έτσι στην ίδια την Εθνική Ελληνική Μειονότητα φαίνεται ξεκάθαρος ο χωρισμός μεταξύ των δεξιών και των αριστερών, όπου, κατά περίεργο τρόπο, οι αριστεροί στην ΟΜΟΝΟΙΑ που αποτελούν την πλειοψηφία ταυτίζονται με τους δεξιούς, και οι ομονίτες, (ηγέτες) με τους σοσιαλ-κομμουνιστές, οι οποίοι αντιμετωπίζονται δυστυχώς συχνά με την έννοια εχθροί επειδή ψηφίζουν άλλα κόμματα

Στο εσωτερικό της ΟΜΟΝΟΙΑΣ επικρατεί αδράνεια με δεδομένο την ύπαρξη διαφόρων ρευμάτων που ούτε έχουν κρυσταλοποιηθεί, ούτε προφανώς έχουν ξεκάθαρες και έτοιμες λύσεις. Επίσης, το επιχείρημα «δεξιοί και αριστεροί» μέσα στην ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑ, αποδεικνύει ότι δεν είναι τίποτε άλλο παρά έκφραση των συμφερόντων διαφόρων κύκλων, ιδεολογικά χρωματισμένων, έξω από την ΟΜΟΝΟΙΑ, όπως, γεγονός είναι ότι, ενώ από ηγετικούς κύκλους υπέρ μιας καθαρής «ιδεολογικά» ΟΜΟΝΟΙΑΣ στήνονται πυρά κυρίως κατά των «σοσιαλιστών», τελευταία όλο και περισσότερα ανώτατα στελέχη, μέλη του Γενικού Συμβουλίου κλπ, κρατούν στην τσέπη τους την ταυτότητα του μέλους του Δημοκρατικού Κόμματος, ή συνεργάστηκαν και συνεργάζονται για προσωπικές πολιτικές και οικονομικές φιλοδοξίες με το κυβερνόν Δημοκρατικό Κόμμα.

Έτσι η πάλη κατά των «Ελλήνων σοσιαλιστών» δεν έχει τόσο την πραγματική ιδεολογική χροιά όσο τους προαναφερόμενους δεσμούς και δεν γίνεται ακριβώς για την πολιτική εξουδετέρωση των δήθεν ιδεολογικών αντιπάλων, αλλά για την ενίσχυση των θέσεων προς πάσα κατεύθυνση από μέρος αυτών των «ηγετών», που έχει όμως συνέπεια τον ιδεολογικό φανατισμό μεταξύ των απλών Ελλήνων. Βέβαιο ωστόσο παραμένει ότι η διάκριση αυτή δεν έχει καθαρά ιδεολογική προέλευση, αλλά είναι συνέπεια της δυσαρέσκειας των ίδιων των Ελλήνων από την ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για άμεσα προβλήματα που αντιμετωπίζουν, της ταχτικής της κλεισμένης πόρτας που ακολούθησαν οι μέχρι τώρα ηγεσίες της ΟΜΟΝΟΙΑΣ σε φιλόδοξα και μη αλλά ικανά πρόσωπα της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας, και ήδη της «δεξιοποίησης» της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, λόγω της πολιτικής και των σχέσεων που ακολούθησαν συγκεκριμένα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα με ηγετικούς κύκλους στην ΟΜΟΝΟΙΑ, αλλά και λόγω της άμεσης προσέγγισης «επί δεξιά(!)» του κόμματος Ένωσης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων με το Δημοκρατικό κυβερνόν (δεξιό) Κόμμα.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΛΥΣΕΙΣ

Στις συνθήκες αυτές εκείνο που προέχει είναι οι λύσεις. Δυστυχώς όμως διαπιστώνεται ότι ή δεν υπάρχουν λύσεις, ή υπάρχει δισταγμός για να προβούμε σε κάποιες λύσεις. Κι' αυτό για δύο λόγους: Ή δεν είμαστε έτοιμοι και σε θέση να αναλάβουμε την υπέρβαση, ή κι' αυτό νομίζω ισχύει περισσότερο, λόγω της εξάρτησης από συγκεκριμένα κέντρα, οι ίδιοι οι φορείς «της νέας πορείας», φοβούνται το πολιτικό κόστος ακριβώς στο εξωτερικό.

Αναφέρω ένα συγκεκριμένο παράδειγμα, όχι ασφαλώς για να επιπλήξω κάποιον ηγετικό στέλεχος, αλλά για να αποδείξω την αναγκαιότητα της αυτόνομης πολιτικής φωνής χωρίς ασφαλώς να αγνοείς κανέναν.

Λοιπόν, το πρώτο πράγμα που πολυσυζητήθηκε από την επόμενη μέρα των τοπικών εκλογών ήταν οι σχέσεις με το Κόμμα της ΕΑΔ. Τότε ακριβώς τέθηκε και η επαναφορά του προβληματισμού του 91-92, δλδ, με την ΟΜΟΝΟΙΑ ή με τ' άλλα αλβανικά κόμματα; Μεγάλη αντιπολιτευόμενη εφημερίδα στην Αθήνα κατηγορήσε τον αρθρωτή του προβληματισμού αυτού. (Είμαι βέβαιος ότι αυτό έγινε όχι γιατί ο αρθρογράφος ή η εφημερίδα αυτή δεν συμφωνεί με την άποψη ότι η ΕΑΔ αποτελεί προσθήκη του Μπερίσια, ή έχει κάποια δική του λύση, αλλά διότι η ιδέα αυτή για ένταξη των Ελλήνων στα αλβανικά κόμματα ανήκει σε στελέχη του κυβερνόντος κόμματος στην Ελλάδα). Μετά λοιπόν από την κατηγορία αυτή το θέμα των σχέσεων με την ΕΑΔ μούδιασε και το ίδιο το πρόσωπο δήλωσε «με την ΟΜΟΝΟΙΑ, μόνο με την ΟΜΟΝΟΙΑ και με μια ελεγχόμενη ΕΑΔ», που αποτελεί ουσιαστικά την φόρμουλα των εμπνευστών της ίδρυσης της ΕΑΔ.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ

Συμφωνούμε τότε όλοι ότι χρειάζονται λύσεις με γνώμονα τα συμφέροντα της Εθνικής Ελληνικής μειονότητας. Άρα μπορούμε να προβούμε στην αναδιοργάνωση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ χωρίς να λάβουμε υπόψη την κατάσταση που υπάρχει στο χώρο μας. Ασφαλώς όχι ! Προσωπικά θέλω να πιστεύω ότι θα πρέπει να πάψει ο εσωστρεφής ιδεολογικός ανταγωνισμός μεταξύ των Ελλήνων. Η ΟΜΟΝΟΙΑ ως πολιτική οργάνωση μπορεί να εκπληρώσει τον στόχο της αφού έχει επιτρέψει μια ιδεολογική, αν θέλεις αντιπαλότητα εντός των γραμμών της με γνώμονα πάντοτε τα συμφέροντα της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας. Αυτό νομίζω αποτελεί μονόδρομο από δύο παράγοντες. Πρώτο όλοι είμαστε Έλληνες και οι μαιν και οι δε και ο καθένας ισχυρίζεται ότι αγωνίζεται για την Εθνική Ελληνική Μειονότητα. Δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε από κανένα Έλληνα και ας μην διακατεχόμαστε από το σύμπλεγμα της κατωτερότητας, ότι θα εφαρμόσει το πρόγραμμα του κόμματός του, διότι ουσιαστικά συμβαίνει το αντίθετο. Ο κάθε πραγματικός Έλληνας θα μεταφέρει παντού τη φωνή του Έλληνα και τους πραγματικούς τους Έλληνες θα τους επιλέξει έτσι η ΟΜΟΝΟΙΑ και όχι να τους επιλέγουν τα άλλα κόμματα και να τους παρουσιάζουν ως Έλληνες, αφού τους έχουν ευνουχίσει. Δεύτερο ήδη στη βάση το 30-45 τοις εκατό των Ελλήνων ψήφισε υποψηφίους που δεν ανέδειξε η ΟΜΟΝΟΙΑ. Επίσης μέσα στο γενικό Συμβούλιο είναι κοινό μυστικό ότι είναι αρκετά τα στελέχη που φέρουν ταυτότητες άλλων κομμάτων. Τότε γιατί λοιπόν να μη θεσμοποιήσεις επίσημα μια τέτοια κατάσταση έτσι που μπορεί να απαλλάξεις τον μέχρι τώρα διάλογο με υπονοούμενα μέσα στην ΟΜΟΝΟΙΑ σε ένα διάλογο με πραγματικό πολιτικό νόημα.

Δεύτερο σκέλος που συζητείται είναι το ΚΕΑΔ,

Γεγονός είναι και ας μη κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλο ότι η ίδρυση του κόμματος αυτού είναι αποτέλεσμα και της κρίσης μεταξύ της τότε ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και της τότε Πολιτικής Ηγεσίας του Ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών. Γεγονός είναι ότι η πρόταση για σχηματισμό κόμματος με συγκεκριμένους στόχους και ως επέκταση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ έγινε από τον Ιούνιο του 1991 αλλά απορρίφθηκε για να εμφανιστεί το Φεβρουάριο του 1992, όταν οι βουλευτές της ΟΜΟΝΟΙΑΣ έδιναν σκληρή μάχη για να επικρατήσει η ΟΜΟΝΟΙΑ στη Βουλή. Σε περίπτωση που η Ελλάδα θα στήριζε την προσπάθεια των τότε βουλευτών, ή ΟΜΟΝΟΙΑ θα ήταν ίσως ακόμα, ένας

εκλογικός φορέας, ή η Εθνική Ελληνική Μειονότητα θα χαιρόνταν ειδικό στάτους εκπροσώπησης στην Αλβανική Βουλή και σ'άλλα επίπεδα εξουσίας. Επιλέχτηκε η ίδρυση της ΕΑΔ, για να θεωρηθεί «διπλωματική επιτυχία του ΥΠΕΞ». Τέλος πέρα από τους απτότερους στόχους η ΕΑΔ φάνηκε χρήσιμη λύση για το «αδιέξοδο» που δημιουργήθηκε τότε για όλους. Όμως γεγονός είναι ότι δεν δικαίωσε τις προσδοκίες ίδρυσής του. Ποτέ και όταν είχε την απόλυτη ευκαιρία δεν έπαιξε ένα ρυθμιστικό ρόλο στην αλβανική πολιτική σκηνή και ούτε έχει μια τέτοια δυνατότητα. Πολύ σύντομα, με την γεωγραφική επέκταση και με το τι πρεσβεύει, εξαλβανίστηκε εξολοκλήρου και εντάχτηκε πλήρως στην πίστα του κυβερνώντος κόμματος. Αποτέλεσμα που απορρέει από την μέχρι τώρα πείρα είναι ότι αδυνατεί η κάθε προσπάθεια «ελέγχου» του από την ΟΜΟΝΟΙΑ. Ακριβώς από μια τέτοια θέση «υπερασπίζεται» τα ανθρώπινα δικαιώματα της ΕΕΜ. Ουσιαστικά παίζει ρόλο υποκόμου στην σκακιέρα Μπερίσια. Ένας τέτοιος ρόλος παγιδεύει εντελώς τον πολιτικό ρόλο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ διότι όποτε χρειάζεται η ΕΑΔ εμφανίζεται ως εκπρόσωπος της ΕΕΜ, όποτε δεν χρειάζεται παραμένει ορφανή.

Ο απλός Έλληνας λογικό είναι ότι δεν έχει γιατί να θεωρήσει αποκλειστικά δικό του κόμμα την ΕΑΔ όταν ασφαλώς αυτό δεν προσφέρει κάτι το ιδιαίτερο ως πολιτική δύναμη. Έτσι δική της μπορεί να θεωρηθούν οι εκπρόσωποι της ΕΕΜ, (και αυτό έχει περισσότερη σημασία) τους οποίους μπορεί να τους επιλέξει και αναδείξει και με άλλους τρόπους.

Πρώτη λύση: Από την στιγμή που και η ΕΑΔ θεωρείται από το εκλογικό σώμα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ αλβανικό κόμμα, χωρίς μάλιστα δυνατότητα να πάρει την εξουσία, μια πλουραλιστική ΟΜΟΝΟΙΑ μπορεί να έχει τους δικούς της εκπροσώπους σε όλα τα επίπεδα μέσω όλων των αλβανικών κομμάτων, άρα και της ΕΑΔ.

Δεύτερη λύση: Η μετατροπή της ίδιας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ σε Κόμμα, διατηρώντας τόσο την πλουραλιστική της δομή όσο και τις σχέσεις με τις κοντά σ'αυτή ομάδες. Αναφέραμε τον όρο διατήρηση της πλουραλιστικής δομής διότι διαφορετικά θα διαιωνίζαμε την κατάσταση ιδεολογικού κατατεμαχισμού που επικρατεί σήμερα στην ΕΕΜ

Δ Η Λ Ω Σ Η

**προς εφ/δα « Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ» και Επιτροπή Προετοιμασίας
της Γ Συνδιάσκεψης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ**

Με την δήλωση αυτή θέλω να ανακοινώσω την υποψηφιότητά μου για το αξίωμα του γενικού προέδρου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Διευκρινίζω επί της ευκαιρίας ότι η κίνησή μου αυτή αποτελεί προσπάθεια αντίδρασης στο βρώμικο παρασκήνιο της προεδρομανίας ως αυτοσκοπό που παίζεται αυτές τις μέρες και ανατροπής ενός κατεστημένου που πάει να θεσμοποιηθεί σε βάρος της ΕΕΜ σ' αυτή την κρίσιμη καμπή της ιστορίας του Ελληνισμού της Αλβανίας.

Ασφαλώς, έχω τις λύσεις τις οποίες ανακοινώνω επίσης στην εφημερίδα και καλώ τους εκλέκτορες, αν θέλουν αυτόνομη φωνή για τον ελληνισμό και προσωπική αξιοπρέπεια ας μην πέσουν θύμα κάλπικων υποσχέσεων και ας μη λυγίσουν μπροστά σε χειραγωγίες έστω και οικονομικού χαρακτήρα οποιοδήποτε ποσού.

Ευχαριστώ!
Παναγιώτης Μπάρκας

ΟΜΙΛΙΑ στη Γ' ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(ως υποψήφιος Πρόεδρος)
28.10.1996

Αγαπητοί σύνεδροι,

Καταλαβαίνω πλήρως την θέση μου απέναντί σας και από τη θέση αυτή δηλώνω εξ αρχής ότι δεν βρίσκομαι εδώ για να σας ζητήσω αποκλειστικά την ψήφο σας για να με εκλέξετε Γενικό Πρόεδρο, αλλά για να διεκδικήσω το αξίωμα αυτό λέγοντας κάποιες αλήθειες, ανεξάρτητα από το γεγονός που μεταξύ μας οι αλήθειες σου δίνουν δίκιο και όχι ψήφους, ενώ για να εκλεγείς χρειάζεσαι ψήφους. Εγώ προσωπικά κι' αυτή τη φορά επέλεξα την αλήθεια. Η πρώτη αλήθεια αφορά το γεγονός ότι οι περισσότεροι από σας έχετε είδη προαποφασίσει τι θα ψηφίσετε, πράγμα που κάνει αδύνατο να πιστεύει κανείς ότι θα μπορέσει να αλλάξει κάτι απ' ό τι έχει προαποφασιστεί όλες αυτές τις μέρες στο παρασκήνιο, όπως είναι βέβαιο ότι σ' αυτές τις έντονες διεργασίες δεν υπήρξαν συζητήσεις και ανησυχίες για τις θεσμικές λύσεις που μπορεί να οδηγήσουν στην αλλαγή, στην ενότητα και στον προσδιορισμό μιας ξεκάθαρης πολιτικής προοπτικής, αλλά η βασική ανησυχία ήταν η διαμάχη για το ποιος θα είναι πρόεδρος. Κι εδώ σήμερα καλούμαστε να επιβεβαιώσουμε «δημοκρατικά» ακριβώς την εκλογή του προαποφασισμένου προέδρου, του οποίου από την επόμενη κιόλας μέρα θα αρχίσουμε να του προτιμούμε την καρέκλα, φθάνοντας κάποια στιγμή μέχρι το σημείο που θα προτιμούμε τα προτιμώδια.

Προσωπικά θέλω να πω ότι δεν θα με εκπλήσσει το όποιο αποτέλεσμα, ούτε ασφαλώς και το πιο αρνητικό. Κάποιος μπορεί να πει, όπως μάλιστα και το είπαν ότι γελοιοποιούμε. Λέω όχι! Η προσπάθειά μου αυτή από την μια μου δίνει την ευκαιρία να πω ακόμα μια φορά τις απόψεις μου και από την άλλη να έχω στα χέρια μου όλες τις αποδείξεις ότι ο κύκλος μου μέσα στην ΟΜΟΝΟΙΑ έκλεισε και ότι για τις πολιτικές φιλοδοξίες θα πρέπει να επιλέξω άλλη διέξοδο. Εκείνο όμως που πρέπει να γνωρίζει κανείς είναι ότι όπου και αν βρίσκομε, η μόνη σταθερή για μένα παραμένει πώς πάντα θα προσφέρω γι' αυτόν τον τόπο ό τι και όσο μπορώ, ανεξάρτητα πόσο θα μου το αναγνωρίζει κανείς, αδιαφορώντας για τη λάσπη που μου έριξαν και μου ρίχνουν έχοντας πάντα ήσυχη και καθαρή την συνείδησή μου .

Λοιπόν το 1990-91, πρωτοστατώ στην ίδρυση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Αν και η ιδρυτή της ήταν έκφραση της ιστορικής αναγκαιότητας κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι το πρώτο πρόγραμμα και οι καταστατικές αρχές ανήκουν στο πρόσωπό μου, όπως και το πρώτο ιδεολογικό πλαίσιο των εκλογών του 1991, όπως και η ιδέα και τα αιτήματα για την μεγάλη αποχή από τα σχολεία, όπως και η άδεια για την έκδοση της εφημερίδας, όπως και το κείμενο με τα 11 σημεία της μακροπρόθεσμης πολιτικής της ΕΕ Μειονότητας που δόθηκε στην αντιπροσωπεία της ΔΑΣΕ τον Οκτώβριο του 1991, όπως και το νομοσχέδιο στη βουλή για την παιδία στην ΕΕΜ, όπως και η πρώτη και τελευταία επερώτηση στη βουλή για ζητήματα της ΕΕΜ, όπως και το πρώτο ιστορικό «ΟΧΙ» στην μετά από 50 χρόνια μονοκομματική βουλή, όπως και οι βασικές ρυθμίσεις στο νόμο για την γεωργική γη 7051 που έδωσε την αγροτική γη στους Έλληνες και όχι στους πρώην αγάδες και μπέηδες κλπ.

Στις αρχές του 1992 όμως τα στίφη προερχόμενα από Ελλάδα εμποτισμένα με θολές ιδέες και προσωπικές υποσχέσεις από τα γνωστά κέντρα γκρέμισαν την τότε ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, αφού πρώτα, ειδικά οι τέσσερις από την

πενταμελή βουλευτική ομάδα δέχτηκαν πισώπλατα σιλήτο του πέμπτου συναδέλφου που σήμερα διεκδικεί την ηγεσία.

Μετά βίας τότε εκλέγομε μέλος του Γενικού Συμβουλίου και στη συνέχεια, ενώ ως πρώην βουλευτής που τόσο πολύ αγωνίστηκα να δώσω όνομα και κύρος στην ΟΜΟΝΟΙΑ και τον Ελληνισμό, δεν μου δίνεται καμιά εξήγηση γιατί πρέπει να διαγραφώ από το Γενικό Συμβούλιο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, γιατί δεν καλούμε να είμαι τουλάχιστον ένας νομαρχιακός ή δημοτικός σύμβουλος. Ως ανταμοιβή για την κατακραυγή μου για την αδιέξοδη πολιτική της νέας και κατά παραγγελία ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, για τις αλλεπάλληλες καταγγελίες μου κατά της σπατάλης που γινότανε σε βάρος της ΕΕΜ με την ευλογία της ηγεσίας της ΟΜ, διαγράφηκα από το Γενικό Συμβούλιο, αποτελώντας έτσι την μοναδική περίπτωση στα μέχρι τώρα χρονικά της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

Το 1994 στη Β. Γενική συνδιάσκεψη δεν είμαι ούτε αντιπρόσωπος, ούτε καλούμε ως συνιδρυτής της ΟΜ., ούτε ως πρώην βουλευτής. Έτσι θα μου χρειαστούν 20 υπογραφές για να μπω στην αίθουσα ως υποψήφιος Γενικός Πρόεδρος και επί της ευκαιρίας να επωφεληθώ και το δικαίωμα λόγου για να πω κάποιες πικρές αλήθειες τις οποίες δυστυχώς της πλήρωσε η ΕΕ Μειονότητα μόνο λίγες μέρες αργότερα και όλο το 1994.

Στην περίφημη δίκη των πέντε, αν και δεν είχα την κάλυψη κανενός, (η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ σχεδόν δεν μου έλεγε καλημέρα τότε στα Τίρανα) τήρησα τη στάση που νομίζω ότι ήταν η καλύτερη για να αντιστραφούν τα πράγματα στη δίκη αυτή, αφηφώντας κάθε κίνδυνο και απειλή.

Το 1996 ζητώ να πολιτευτώ ως βουλευτής και γνώρισα κατά βάθος πόσο είχε διαβρωθεί και καθλωθεί η συνείδηση των εκλεκτόρων. Δεν ψήφισαν οι ίδιοι αλλά κατ εντολή που έπαιρναν στην πόρτα ότι ο τάδε που σου δίνει το δικαίωμα να πας στην Ελλάδα, (άκου λογική, μη μας πούνε αύριο ότι ο τάδε που σου δίνει το δικαίωμα να ανασάνεις, που διατάζει να πας να ριχτείς στη Μπίστρια) και ο τάδε όνομα (για μένα αξιосέβαστο και δεν καταλαβαίνω πως τολμούν να το καπηλεύονται κάποιοι) είπαν να ψηφίσετε τάδε και όχι Μπάγκα.

Λίγους μήνες αργότερα ζητώ να είμαι ένας από τους 14 υποψήφιους νομαρχιακούς συμβούλους και δεν κερδίζω. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχω πλέον το ηθικό δικαίωμα να είμαι κάποιος που μπορεί να εκπροσωπήσω την ΕΕ Μειονότητα ασφαλώς μέσω της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, άλλο τόσο, με την λογική αυτή να διεκδικήσω το αξίωμα του προέδρου της οργάνωσης την οποία ίδρυσα και αγωνίστηκα να μεγαλώσει.

Εγώ έτσι κρίνω τον εαυτό μου. Αλλά αναρωτιέμαι εμένα δεν με εκλέγουν μια ομάδα ανθρώπων που τους κουβαλούν σε μια αίθουσα κάποιοι άνθρωποι που με αντιμετωπίζουν ως εχθρό. (Αυτή είναι η κοινή γλώσσα στην ΟΜ. για τους αντιπάλους), και λέω δεν έχω το δικαίωμα να διεκδικήσω την προεδρεία, τότε πώς έχει το δικαίωμα να ζητήσει την ψήφο για πρόεδρο κάποιος άλλος, που σύμφωνα μ' αυτόν δεν τον ψήφησαν να βγει βουλευτής 40 τοις εκατό των Ελλήνων, ενώ άλλες πηγές λένε το 60 τοις εκατό, ανεξάρτητα που είχε ως στήριξη 15 χιλιάδες βίζες για Ελλάδα από 19 000 περίπου εκλογείς η περιφέρειά του.

Τελικά θέλω να πιστεύω ότι, όπως εγώ έτσι και πολλοί άλλοι συνιδρυτές της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και στυλοβάτες της, καθώς και άλλα αξιόλογα στελέχη δεν πεταχτήκαμε από την ΟΜ. γιατί διεκδικήσαμε κάτι για τον εαυτό μας, αλλά γιατί διεκδικήσαμε μια αυτοδύναμη ΟΜ, μια αυτόνομη φωνή γι' αυτή, μια διεκδικητική ΟΜ, που για τα συμφέροντα της ΕΕ Μ ξέρει να χτυπάει τραπέζια, αλλά ποτέ να

μη προσαρμόζεται για την εξασφάλιση και μόνο της επιβίωσης στην καρέκλα του ηγέτη.

Εγώ θεωρώ ότι αν υπερισχύσει η ανάποδη αυτή λογική και στις σημερινές εκλογές, πράγμα το οποίο προσωπικά δεν το αμφισβητώ, τότε δεν βλέπω απλώς να κλείνει ο κύκλος μου, ή ο κύκλος κάποιων άλλων ανθρώπων σωστά σκεπτόμενων, αλλά πάει να κλείσει ο κύκλος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, η ύπαρξη της οποίας είδη βρίσκεται σε μια κρίσιμη καμπή.

Σε τι οφείλεται αυτό και ποιες οι συνέπειες στην Ε.Ε. Μειονότητα;

Πρώτο, διότι η ηγεσία υπό τον Κυριαζάτη και με το ΟΚ του Μήτσιου και της παρέας, ήρθε επικεφαλής της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ως ανδρείκελο του κατεστημένου βορειηπειρωτικού επαγγελματισμού, θεσμοποιώντας την ιδεολογική, αντί την εθνική πολιτική, προωθώντας έτσι τη δήθεν «δεξιά» κατά της αριστεράς, ως αφορμή για την υιοθέτηση της σκληρής, δήθεν αλυτρωτικής γραμμής, που εκφράζεται στην πολιτική περί αυτονομίας.(!!) Οι δήθεν υποστηρικτές της θεωρίας αυτής μετέτρεψαν σε μπαϊράκι το σύνθημα αυτό όχι όμως για να προβούν σε κάποιο συγκεκριμένο βήμα, αλλά για να ανατρέψουν την πρώτη ηγεσία. Αυτοί λοιπόν πάλευαν για δήθεν αυτονομία ενώ για το στόχο αυτό γνώριζαν μόνο τον όρο και την αμοιβή που έπαιρναν φωνάζοντας το σύνθημα αυτό δεξιά και αριστερά.

Αποτέλεσμα η πρώτη βαθιά ρήξη μεταξύ των Ελλήνων σε δεξιούς και αριστερούς και τα γνωστά γεγονότα του 94 που οδήγησαν τους υπερπατριώτες να φυγαδευτούν στο Εξωτερικό, ή να βάζουν πλέον το δάχτυλο στο στόμα υποδεικνύοντας σιωπή όταν ακούν να προφέρονταν η λέξη αυτονομία. Κάνω τη νύξη αυτή για να υπενθυμίσω στην αίθουσα ότι άνθρωποι αυτών των παραμέτρων χθες ζητούν την ψήφο σας σήμερα διότι γι' αυτούς δεν έχουν σημασία οι αρχές και τα πιστεύω αλλά η μοναδική αρχή κατά καιρούς πολιτεύεστε.

Δεύτερο Η ηγεσία αυτή δεν τόλμησε ποτέ να στηριχτεί σε προγραμματικές και καταστατικές αρχές . Σήμερα που μιλούμε, στο υπουργείο δικαιοσύνης δεν κατετέθη δεύτερο καταστατικό εκτός απ' εκείνο του 1991, αποδεικνύοντας έτσι ξεκάθαρα ότι τις τροποποιήσεις που έκανε η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ σε όλη αυτή τη διάρκεια δεν ήταν τίποτε άλλο παρά παράνομοι ελιγμοί αναξιοπιστίας. Η ηγεσία της ΟΜ. γνώριζε ότι το καταστατικό και το πρόγραμμα έτσι όπως το έστειλαν οι πάτρωνές τους «της αυτονομίας» δεν το δεχόταν στο Υπουργείο Δικαιοσύνης. Δεν μπορούσαν όμως και να μη το δέχονταν και δήθεν να το εφαρμόζαν και τα τσιράκια τους (η ηγεσία μας!) διότι τα αφεντικά θα τους εξαπόστειλαν. Η κατάσταση χωρίς καταστατικό βόλευε τους «ηγέτες μας»-τσιράκια για να διοικήσουν στην ΟΜ διότι έβγαζαν όποιο καταστατικό ήθελαν και εφαρμόζαν όποιο ήθελαν .

Τρίτο Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ δεν μπόρεσε ποτέ να ξεχωρίσει τον πολιτικό ρόλο σε σχέση με την εκτελεστική εξουσία που η ίδια εκλέγει. Ποτέ δεν επέβαλε, μάλιστα ούτε μπορούσε να επιβάλει την πολιτική της πάνω στην εκτελεστική εξουσία. Οι εκλεγμένοι της εφαρμόζαν όποια πολιτική ήθελαν ή δεν εφαρμόζαν καμιά, ή έφθαναν στο σημείο να κάνουν δηλώσεις εντελώς σε αντίθεση με την πολιτική της, ή και να εφαρμόσουν πολιτική άλλων κομμάτων. Εκείνο όμως που ήταν δεδομένο είναι η αδυναμία της ΟΜ, να επιβάλει την πολιτική της. Πολλές φορές, ακόμα και οι βουλευτές όταν τους ζητούσε λογαριασμό έλεγαν δεν ανήκω στην ΟΜΟΝΟΙΑ αλλά στην ΕΑΔ. Συνέβη αυτό ειδικότερα όταν η ΟΜΟΝΟΙΑ βρέθηκε κάτω από τα ολόπλευρα πυρά. Ακριβώς τότε οι ανεύθυνοι

υπεύθυνοι, έδειχναν την ΟΜΟΝΟΙΑ με το δάχτυλο βρίσκοντας πολιτικό καταφύγιο στην ΕΑΔ.

Τέταρτο. Η ηγεσία της ΟΜ. δεν μπόρεσε να επωφεληθεί από τις περιστάσεις που δημιουργήθηκαν για να προβάλλει και να διεκδικήσει δικαιώματα ευρύτατου φάσματος που περιλαμβάνονται στις διεθνείς συμβάσεις. Στένεψε το νόημα των δικαιωμάτων μας στο άνοιγμα τριών και μόνο τάξεων στις πάλεις των Αγίων Σαράντα Αρ/στρου και Δελβίνου και δέχτηκε σχεδόν εντελώς άφωνα τις προκλήσεις σε βάρος της από το κράτος, τόσο σε σχέση με τη συμμετοχή των Ελλήνων στις κρατικές δομές, όσο και σε σχέση με την ανακατανομή και ιδιωτικοποίηση της κρατικής περιουσίας καθώς και σε άλλους τομείς.

Το κυριότερο, λησμόνησε να διεκδικήσει το δικαίωμα του πολιτικού εκλογικού φορέα, δικαίωμα το οποίο το έχασε από το 1992. Όμως όταν έχουμε υπόψη ότι όλο αυτά τα χρόνια λειτούργησε χωρίς καταστατικό και πρόγραμμα και ότι ο νόμος περί κομμάτων δεν της επιτρέπει να είναι εκλογικός φορέας, τότε η ΟΜΟΝΟΙΑ ή μπορεί να θεωρηθεί παράνομη, ή ότι ασκεί πολιτική ως ένας σύλλογος ανθρωπίνων δικαιωμάτων, και όχι ως πολιτικός φορέας.

Πέμπτο. Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ με επικεφαλής τον Κυριαζάτη και τους δύο βουλευτές όχι μόνο δεν μπόρεσαν να βγάλουν προς τα έξω, προς την Ευρώπη και αλλού τα προβλήματα της Εθνικής Ελληνικής μειονότητας ως θέμα που απαιτεί την προσοχή τους και τις θέσεις τους, ισότιμο με τ' άλλα εθνικά θέματα που προέκυψαν μετά τον ψυχρό πόλεμο και που προϋπήρχαν ιστορικά, αλλά δεν μπόρεσε να βρει κοινή γλώσσα και να ήταν απαιτητική και διεκδικητική στην Αθήνα. Δεν γίνεται εδώ λόγος για τα επίσημα Τίρανα που δύο χρόνια κατά σειρά δεν δέχτηκαν την ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ούτε μέχρι το κατώφλι. Ρωτώ, υπάρχει μεγαλύτερη υποβάθμιση.

Έκτο. Αυτή η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ όχι μόνο που δεν μπορέσει να διεκδικήσει την πολιτική της ιδιότητα αλλά ακόμα και σήμερα επιτρέπει ώστε το αρχείο της οργάνωσης να βρίσκεται στα χέρια των μυστικών υπηρεσιών του κράτους χωρίς καν να πονοκεφαλάει ότι διαπράττει ένα εθνικό έγκλημα όχι μόνο για την ευθύνη του αρχείου που δεν επιστράφηκε αλλά και γενικά που δεν φροντίζει για την ύπαρξη αρχείου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

Έβδομο. Για να επιζήσει ως ηγεσία επέλεξε να έχει στα ανώτατα όργανα ανθρώπους χωρίς ήθος, πολιτικό λόγο και παλικαριά, διότι επί δύο χρόνια τώρα ή δεν μίλησαν ποτέ ή, σε κρίσιμες στιγμές, τράπηκαν σε φυγή προς το Εξωτερικό. Μια τέτοια κατάσταση έφερε ως αποτέλεσμα ώστε δύο χρόνια κατά σειρά η Ομόνοια να αναδιοργανώνεται και να αναπληρώνει τα όργανά της.

Όγδοο. Η ηγεσία της ΟΜ. ακολουθώντας μια μη διαφανής οικονομική πολιτική και μπερδεύοντας το ρόλο της ως πολιτικός φορέας με το ρόλο διαφόρων συλλόγων του εξωτερικού, στελέχη της, ή έπεσαν θύμα σκοπιμοτήτων, ή έβαλαν το δάχτυλο στο μέλι και στη συνέχεια κόλλησαν από τη γλύκα σε χρήματα που προορίζονταν για άλλους σκοπούς. Τα ποσά από Κύπρο, Καναδά, Λονδίνο, ΗΠΑ, Αυστραλία κλπ είναι πάρα πολλά. Λίγα είναι τα ονόματα που ήρθαν σε επαφή με τα χρήματα αυτά. Αν αληθεύουν αυτά που δημοσίευσε προχθές το Λαϊκό Βήμα, τότε για τον Κυριαζάτη δεν επαρκεί μόνο η παραίτηση. Αυτό πιστεύω προσωπικά και η νέα ηγεσία της ΟΜ οφείλει να το κάνει.

Στο πλαίσιο αυτό θέλω να τονίσω ότι τώρα που το μαγαζί φαίνεται να διαλύεται και οι ομάδες που κάποτε αποτελούσαν ένα σώμα σιγά-σιγά ξεμυστερεύονται και τρομάζουν όταν ακούς τα ποσά που καταχράστηκαν, ή το χειρότερο όταν ακούς ότι σε βάρος της ΕΕΜ υπάρχουν κάποια σενάρια πολιτικού -οικονομικού

χαρακτήρα. Το οικονομικό σκέλος ανήκει σ'αυτόν που υποσχέθηκε να εφαρμόσει το πολιτικό. Ωστόσο προς το παρόν και το ένα και το άλλο παραμένουν μυστικά. Το τρίτο πρόσωπο που τα γνωρίζει τα σχέδια από τον Καναδά, είναι αναμεσά μας αλλά δεν θέλει να μιλήσει και εγώ λέω όσα ξέρω πεπεισμένος ότι δεν είμαι θύμα.

Ένατο: Η ηγεσία της ΟΜ ακολούθησε την πολιτική της προσαρμογής χωρίς ποτέ να δείξει ότι έχει δύναμη και αυτόνομη φωνή. Δυστυχώς όμως η προσαρμογή γινόταν προς πάσα κατεύθυνση και ποτέ με γνώμονα τα συμφέροντα της ΕΕ Μ .

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η ομιλία μου, όπως και όλη η συζήτηση της πρώτης ημέρας της Γενικής Συνδιάσκεψης στις 28.10.1996 υπάρχει ηχογραφημένη σε κασέτα.

Μετά την ομιλία μου ήρθαν πολλοί και με συγχάρηκαν κρυφά για τα όσα είπα, όπως πολλοί ήρθαν μετά την ψηφοφορία να μου πουν ότι με ψήφισαν. Μάλιστα εγώ μιλούσα μια Σερβίδα δημοσιογράφο και εκείνη νόμισε ότι πλέον είχα εκλεγεί και ήταν έτοιμη να με συγχαρεί. Αλλά η κάλπη έβγαλε μόνο 4 ψήφους υπέρ μου!!!

Μπάρκας

ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΦΙΛΟΔΟΞΙΩΝ ΣΤΟ ΚΟΥΦΑΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ.

03.06.1997

Παραδίδεται για δημοσίευση σε όλα τα μέσα τύπου για την Ελληνική Μειονότητα

Στα τελευταία τους φύλλα οι δύο ελληνόφωνες εφημερίδες στο χώρο μας, "Τα Νέα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ" και "Λαϊκό Βήμα", σημείωναν αντίστοιχα: "Υπάρχουμε" και "Η αρχή του τέλους". Ανεξάρτητα που η κάθε μια εφημερίδα είχε την δική της οπτική γωνία σ' αυτά που έγραφαν, και οι δύο συγκλίνουν στο γεγονός που σου θυμίζει το ποίημα "Κεριά" του Καβάφη. Όσο, όμως η απογοήτευση στον Καβάφη είναι ανθρώπινη και λογική κατά βάθος, τόσο απaráδεχτη και αφύσικη είναι αυτή όταν πρόκειται για έναν λαό, η γραμμή των αναμένων κεριών του οποίου δεν έχει τέρμα.

Και όμως, βρισκόμαστε ακριβώς σε μια τέτοια σκληρή και οδυνηρή πραγματικότητα,- στην απώλεια της ύπαρξής μας ως κοινωνική και εθνική οντότητα. Το χειρότερο είναι το γεγονός ότι όχι μόνο δεν διαφαίνονται ελπίδες και δυνατότητες ανατροπής της, αλλά δεν υπάρχει και τόλμη για κρίση σχετικά με την μοιραία αυτή τύχη μας.

Εκείνο όμως που θέλω να υπογραμμίσω ιδιαίτερα, για το οποίο θα μας κατακρίνει η ιστορία, είναι ότι αναδειχτήκαμε αισχρά αν ικανότεροι των πατεράδων μας.

Μπροστά στον καθρέφτη της ιστορίας και των τυχών του Ελληνισμού, εμείς δεν είδαμε τα συμφέροντα αυτού του τόπου, όπως εκείνοι, αλλά τις δικές μας φιλοδοξίες και συμφέροντα. Αν αυτοί επέλεξαν με σαφήνεια δυο διαφορετικούς δρόμους για να φθάσουν σε έναν κοινό σκοπό, εμείς ποτέ δεν μπορέσαμε να ξέρουμε τι ζητάμε. Μπερδευόμαστε συνεχώς σε ότι συγκυριακό προβάλλουν τα συμφέροντα τρίτων, επειδή είχαν την άνεση λάμψης, την άνεση τσέπης και ισχύς.

Αν οι πατεράδες μας, πέραν του τι πίστευαν, μπορούσαν να καθίσουν σαν άντρες και να συζητήσουν, βλέποντας τον διάλογο ως μέσω σύγκλησης, εμείς επιλέξαμε ο ένας για τον άλλον την καχυποψία, τον αποκλεισμό, την κατηγορία του προδότη και του εχθρού της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας. Αν αυτοί ήξεραν και να πέθαιναν για τον ελληνισμό, εμείς μάθαμε να καβαλίζουμε αυτό που λέγεται Ελληνισμός για να νοιώθουμε πιο ισχυροί στις προσωπικές μας φιλοδοξίες. Επιλέξαμε επίσης ως τρόπο κυριαρχίας, επί χρόνια τώρα, τον αποκεφαλισμό καθενός που τολμάει να υψώσει ανάστημα πάνω από τους λεγόμενους ηγέτες. Έτσι η πολιτική οργάνωση των Ελλήνων, μπόρεσε να διατηρήσει από το δάσος των Ελλήνων μορφωμένων ανθρώπων, που κράτησαν στους πλάτες από τα σημαντικότερα έργα και τομείς του αλβανικού κράτους, τόσοι λίγους, που όταν κάποια στιγμή θα εγκαταλείψουν την μεταξύ τους γκρίνια και αλληλοεξαφανιση, θα μπορέσουν ίσως να διαπιστώσουν το έργο τους, θαυμάζοντας δέντρα που έχουν πλήξει δικοί τους κεραυνοί

Ας δούμε λόγου χάρη, εν' ολίγοις τι συνέβη με μάς τον τελευταίο χρόνο. Η νοοτροπία που καλλιέργησε το καθεστώς Μπερίσια, δλδ, την επιβίωση μέσω της εξουσίας, ξεπέρασαν πάρα πολύ οι δικοί μας ηγέτες.

Βουλευτικές εκλογές 1996. Το κατεστημένο εκτός χώρας ζητάει την συντήρηση του νέοδημιουργημένου εδώ κατεστημένου. Η πολιτική απομάκρυνσης και λιντσαρίσματος των ικανών στελεχών από την μια και αντιμετώπιση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ως μαγαζί που σε βολεύει από την άλλη, καθώς

και η έλλειψη πραγματικών πολιτικών και οικονομικών οραμάτων στην υπάρχουσα ηγεσία, έφεραν ως αποτέλεσμα την Βουλευτομανία με συνέπεια τα βαριά χτυπήματα κάτω από την κοιλιά. Το σύνθημα., “Νέου ξεκινήματος” που επιδίωξαν να ξεστομίσουν κάποιοι, πολύ σύντομα αποδείχτηκε με τις εκλογές κιάλας, ότι αποτέλεσε τον νέο τρόπο ικανοποίησης των προσωπικών φιλοδοξιών. Ο σπαραγμός στους κόλπους της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, με αφετηρία “Το νέο ξεκίνημα” συνεχίζεται, μέχρι στις επόμενες, μετά από ένα χρόνο, εκλογές ακόμα και μέσα στη φουρτούνα, την καταστροφή και τον τρόπο που δέχτηκε ο τόπος όλος ,

Στις εκλογές για την νέα ηγεσία του μαγαζιού, η προσπάθεια ενίσχυσης του κατεστημένου από την μία και η προσπάθεια των εκσυγχρονιστών και μεταρρυθμιστών από την άλλη έφερε ως αποτέλεσμα να ανέβει στην ηγεσία ένα ανίδεο πολιτικά και εκφυλισμένο υβρίδιο, που δεν μπόρεσε να είναι ποτέ ηγέτης και ούτε ποτέ να τηρήσει μια ισορροπία. Η νέα ηγεσία ζήτησε πίστωση χρόνου “για να έφερνε την αλλαγή” Τον εξάντλησε όμως και οδήγησε την ΟΜΟΝΟΙΑ σε δυσμενότερες συνθήκες σε σχέση με πριν.

Τότε ήταν που ζήτησε καταφύγιο για να επιβάλει την ύπαρξή της και να νιώθει ισχυρή, στην μασχάλη του Γενικού Προξενείου, του οποίου, με το στενό μαρκάρισμα που του επέβαλαν , συνέβαλαν στην ανακοπή της δυνατότητας να βλέπει και να ακτινοβολεί πιο πέρα από την εμβέλεια του ηγετικού κύκλου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και του περιβάλλον των δικών της ανθρώπων. Συνέπεια των “αγαθών της Βίλας”, είναι η ανάμιξη και η κατανάλωση όλων των ενεργειών της ηγεσίας στην κόντρα μεταξύ των Ελλήνων διπλωματών στην Αλβανία, πράγμα που οδηγεί στην εξουδετέρωση του κάθε ρόλου της στην υπηρεσία της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας.

Στην μεγάλη κρίση στη χώρα και στην εξέγερση που αναπτύσσονταν και στον κόρφο μας, η σύγχυση στην ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για το τι πρέπει να κάνει η μειονότητα είναι ξανά παρόν. Το χειρότερο είναι ότι, ούτε ηθική, ούτε πραγματική προστασία μπόρεσε να φέρει στην μειονότητα αφήνοντάς την, επί το πλείστον και ειδικά μετά την πτώση των ρυθμών της εξέγερσης, στο έλαιο της τύχης, οδηγώντας στην εύκολη λύση, στη φυγή, μετατρέποντας τον τόπο σε ερείπιο.

Όστόσο, τόσο αργά βάδιζε και βαδίζει η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ όσον αναφορά των πολιτικών ζυμώσεων στο χώρο της ΕΕΜ, που δεν μπόρεσε να πιάσει το μήνυμα του προσανατολισμού και της απόφασης των Ελλήνων της Αλβανίας. Τα τρία τελευταία χρόνια και ιδιαίτερα το 1996 Οι Έλληνες της Αλβανίας άρχισαν σιγά-σιγά και λόγω των αλληπάλληλων λαθών της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και των θέσεων υπερ. Μπερίσια του Κόμματος Ένωσης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, να συγκεκριμενοποιούν μια από καιρό ειλημμένη απόφαση.-την ένταξη στην αλβανική κοινωνία μέσω, πρώτα ένταξης και στα αλβανικά κόμματα. Η λογική ήταν περισσότερο από απλή. Δεν μπορεί κανείς να ξεχωρίζει τους ομογενείς σε δεξιούς και αριστερούς, ή σε δικούς μας και αντιπάλους μας, για όσον καιρό χρειάζεται να κυριαρχήσει. Δεν μπορείς να στηρίζεις για δικός σου προσωπικό λογαριασμό ένα καθεστώς που πάει κόντρα σε ένα λαό και στη συνέχεια να ζητάς, στο όνομα της ενότητας, της παρακαταθήκης της ελληνικής ταυτότητας, την ψήφο των Ελλήνων, για να ανακυκλώσεις εκ’ νέου την απογοήτευση των ταλαιπωρημένων αυτών ανθρώπων. Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ δεν συμμορφώθηκε στην νέα αυτή πραγματικότητα, δεν άνοιξε τις πόρτες σε όλα τα διαφορετικά ιδεολογικά πιστεύω των Ελλήνων, για να μπορέσει έτσι να αναδειχτούν οι καλύτεροι και

ταυτόχρονα να μπορεί πιο εύκολα να ελίσσεται στην Αλβανική πολιτική, αλλά απώθησε όλους και κατάτρεξε όλους εκείνους που ήταν στ' άλλα κόμματα, όπως και εκείνους που είχαν αντίθετη σκέψη. Το χειρότερο είναι ότι όσοι είχαν ταυτότητα του Δημοκρατικού Κόμματος Αλβανίας, μπορούσαν να είναι και στα ανώτερα σκαλιά της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Όσοι όμως είχαν ταυτότητα του Σοσιαλιστικού, αυτοί ήταν επικίνδυνοι και ξένοι!!.

Τα συντρίμια από τους κλυδωνισμούς που διαδέχτηκε το μαγαζί θα τα συναντήσουμε στα πρόθυρα και κατά τις νέες εκλογές του 1997.

Ας δούμε γι' αυτό συνοπτικά την συμπεριφορά της τρόικα Λαμποβιτιάδη Μήτσιο, Ντούλε, ως βασικοί υπεύθυνοι του παιχνιδιού.

Λαμποβιτιάδης ως πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ διαπιστώνει ότι δεν μπορεί να κάνει τις δικές του επιλογές για τους υποψηφίους βουλευτές όπως κάνει κάθε πολιτικό σχήμα. Αφήνει τις πόρτες ανοιχτές και σε όποιον καπνίσει βάζει υποψηφιότητα, χωρίς κανέναν όρο ή περιορισμό. Χαίρεται την πρώτη στιγμή για το "φάγωμα" του Μήτσιο, αλλά σε λίγες μέρες, απ' ο, τι φαίνεται, ύστερα από κάποια εντολή, το μετανιώνει και βγάζει κουμπούρι για να πείσει τον Λούτση να παραιτηθεί και τον ξυλοκοπάει με τα παλικάρια στη μέση στο δρόμο. Για την πράξη αυτή βρίσκει αντίθετα 25 μέλη του Γενικού Συμβουλίου από 29 που ψήφησαν για τους υποψηφίους βουλευτές στην Γοραντζή. Στην συνέχεια χάνεται στην Ελλάδα και η προεκλογική περίοδος συνεχίζεται υπό το δόγμα: «Όποιος τα έσπειρε ας τα θερίσει»

Μήτσιος, ως ιππότης της πολιτικής στο χώρο, μετά από την ήττα για το αξίωμα του προέδρου χάνει στο Γενικό Συμβούλιο τη θέση του υποψηφίου σε αναμέτρηση με τον πρωτοφανή στην ενεργώ πολιτική αυτού του επιπέδου Ζήσω Λούτση. Τρεις ψηφοφορίες δεν τον έπεισαν ότι εναντίον του υπάρχει έντονη ψήφο διαμαρτυρίας, λησμονεί ότι είναι Γενικός Γραμματέας του Κόμματος Ένωσης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και μέλος του Προεδρείου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, και παρά τα ξέρασμα που του κάνουν όλοι οι φορείς, αυτός κατεβάζει ανεξάρτητη υποψηφιότητα, με την στήριξη μόνο του Λ. Βήματος. !!!

Ντούλες Η φιλοδοξία του φαίνεται τον τυφλώνει. Επιμένει στην "αναγκαιότητα" η Ε.Ε.Μ. να έχει δικό της Βουλευτή, αλλά μόνο αυτόν και όχι άλλον.

Για το σκοπό αυτό πέρυσι δεν δίστασε να ζητήσει την βοήθεια του Δ.Κ για να κλέψει, με τα χέρια του Μπερίσια, τις ψήφους των Ελλήνων για να είναι αυτός βουλευτής και ασφαλώς, εκτός των άλλων να είναι και χαϊδεμένο παιδί του Μπερίσια. Φέτος, λες και δεν έγινε τίποτε πέρυσι, πηγαίνει στα γραφεία του Σοσιαλιστικού Κόμματος στα Τίρανα ζητώντας να επιβληθεί στον υποψήφιο βουλευτή του Σ. Κ, κ. Ταβο, ζητώντας την παραίτηση του για να είναι "μόνο αυτός Βουλευτής". Και λέει ότι το κάνει αυτό στο όνομα της ενότητας της μειονότητας, ξεχνώντας μερικά "μικρά πραγματάκια", όπως, π.χ γιατί πηγαίνει μέχρι τα Τίρανα και δεν τα βρίσκει με τον συνομήλικό του και τον ομοεθνή του. Εφόσον, από την άλλη, ισχυρίζεται ότι δεν θέλει διάσπαση στην Μειονότητα, γιατί δεν ζητάει άλλες λύσεις, που να εξασφαλίζουν την ενότητα, αλλά βλέπει την εγγύηση της ενότητας, μόνο στο πρόσωπό του. Εφόσον "οι θυσίες του" αποβλέπουν στην ύπαρξη βουλευτή για την μειονότητα τότε γιατί βλέπει στο αξίωμα αυτό μόνο τον εαυτό του, όταν γνωρίζει πώς οι Αλβανοί ψηφοφόροι δεν τον ψηφίζουν και το περισσότερο από το σαράντα τοις εκατό των ομοεθνών, ή αδιαφορούν, ή ψηφίζουν άλλο αλβανικό κόμμα και όχι το αλβανικό κόμμα του Μέλίου τοποθετημένο μάλιστα κοντά στον Μπερίσια.

Πάντως είμαι βέβαιος ότι με την ανάλυση αυτή δίνω αφορμή να αραδιαστώ
αύριο στις αιτίες της ήττας στις εκλογές, όμως όποιος καταλαβαίνει έστω και
λίγο γνωρίζει καλά ότι η ανάλυσή μου αυτή δεν μπαίνει στο σπόρο που
έσπειραν και τώρα θα θερίσουν οι ηγέτες μας.

Π. Μπάρκας

**ΣΕ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΕΣ ΑΠΟΔΙΔΟΝΤΑΙ Η ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΗ ΛΟΥΤΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥ ΣΤΟ Γ.
ΠΡΟΞΕΝΕΙΟ
03.10.1998**

Η χθεσινή εφημερίδα ΚΟΗΑ JONE έγραφε ούτε λίγο ούτε πολύ για ένα νέο θύμα της ανήθικης διαμάχης στον τύπο της Ελληνικής Μειονότητας στην Αλβανία. Πρόκειται, σύμφωνα με την εφημερίδα, για τον Μορφωτικό Ακόλουθο στο Γενικό Προξενείο της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο, κύριο Παναγιώτη Γεωργίου.

Η εφημερίδα με προκλητικό τίτλο «Η Ρωμιοσύνη κηρύττει ανεπιθύμητο πρόσωπο τον Έλληνα ακόλουθο», αναφέρει ότι ύστερα από τις αλλεπάλληλες επιθέσεις της εν' λόγω εφημερίδας εναντίον του, ο κ. Γεωργίου βλέπει ως την καλύτερη λύση την παραίτηση.

Δεν ξέρουμε πόσο αληθεύει η είδηση και αν αυτό η εφημερίδα «Ρωμιοσύνη» το θεωρήσει επιτυχία. Εκείνο όμως που έχει σημασία είναι ότι ακόμα μια φορά με τα δικά μας χέρια βάζουμε σε δύσκολη θέση τους Έλληνες διπλωματίες και προσωπικό στις ελληνικές διπλωματικές αρχές στο χώρο μας. Το έκανε αυτό κατά του πρέσβη η εφημερίδα της οργάνωσης ΟΜΟΝΟΙΑ. Το κάνει τώρα η Ρωμιοσύνη και όχι μόνο κατά του συγκεκριμένου προσώπου αλλά και γενικότερα κατά του Γενικού Προξενείου της Ελλάδας. Αυτό σημαίνει ότι για τα προσωπικά μας βίτσια είμαστε έτοιμοι να καταστρέψουμε και όχι να κάνουμε με το μέρος μας τις διπλωματικές αρχές οι οποίες, πέρα από τις διμερείς σχέσεις είναι εδώ για να φροντίζουν την Εθνική Ελληνική Μειονότητα. Με την συμπεριφορά μας όμως κάθε άλλο κάνουμε.

Νομίζουμε ότι θα πρέπει να είναι γνωστό στους επίμαχους αρθρογράφους πως ο κύριος Γεωργίου, όπως και κάθε άλλος διπλωμάτης ή υπάλληλος στις διπλωματικές αρχές δεν μπορεί άμεσα να αναμιχτεί σε οποιαδήποτε υπόθεση που θεωρείται εσωτερική της Αλβανίας ακόμα και της ίδιας της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας. Ο ρόλος του, όπως και ο ίδιος ο κ. Γεωργίου εξηγεί στην σχετική απάντησή του, είναι επικουρικός, δλδ, βοηθητικός και μεσολαβητικός.

Στο πλαίσιο αυτό, ο ρόλος του κυρίου Γεωργίου για να αποκτήσουν προσβάσεις οι Έλληνες της Αλβανίας εκπρόσωποι του δασκαλικού κόσμου στο Γενικό Προξενείο της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο, στο Υπουργείο Εξωτερικών και Παιδείας στην Ελλάδα δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Ο ίδιος μπόρεσε να ευαισθητοποιήσει τόσο το ΥΠΕΞ, όσο και το Υπουργείο Παιδείας στην Αθήνα για το θέμα του επιδόματος των δασκάλων και ταυτόχρονα να ανοίξει περισσότερους διαύλους για την επιμόρφωση των δασκάλων μας στην Ελλάδα και την δυνατότητα παραθέρισης παιδιών του χώρου στην Ελλάδα. Κατόρθωσε επίσης ώστε το θέμα της Παιδείας στην Ελληνική Μειονότητα στο εξής να αποτελεί μόνιμη απασχόληση του υπουργείου Παιδείας στην Ελλάδα πράγμα που δίνει μεγαλύτερες δυνατότητες για την ποιοτική αναβάθμισή της. Στις κινήσεις αυτές ο κ. Γεωργίου είχε πάντα την υποστήριξη των αρμόδιων φορέων του χώρου και ακόμα και του ίδιου του Βουλευτή, κ. Λούτση.

Στο πλαίσιο αυτό ο κ. Γεωργίου ανέλαβε και συγκεκριμένο συντονιστικό ρόλο για την αναβάθμιση της παιδείας στο χώρο, την εξυγίανση του διδαχτικού προσωπικού και την αύξηση του επιδόματος σ' αυτούς.

Όλα όμως φαίνεται ότι ανακόπηκαν ύστερα από την παρέμβαση, με ειδική επιστολή του κυρίου Λούτση προς το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας, μέσω της οποίας ζητούσε να μη αλλάξει τίποτε στην δεδομένη κατάσταση των σχολείων μας. Την επιστολή αυτή δηλώνει ότι διαθέτει και θα δημοσιεύσει σύντομα εκδότης άλλης ελληνικής εφημερίδας για να προκαλέσει εκ' νέου σάλο μεταξύ του δασκαλικού κόσμου στο χώρο της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας.

Η επίθεση του Λούτση κατά του Γεωργίου, όπως αποκαλύπτει και η ΚΟΗΑ JONE, από την μια πλευρά αποσκοπεί στον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης από την μονομερή πρωτοβουλία του Λούτση προς το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας που πάγωσε κάθε κίνηση του αρμόδιου Υπουργείου στο θέμα της παιδείας μας, με κίνδυνο να κοπεί μονίμως και εκείνο το εξευτελιστικό επίδομα, και από την άλλη αποτελεί έκφραση του θιγμένου εγώ του, για το γεγονός ότι δεν ενημερώθηκε ο ίδιος ο κ. Λούτσης προσωπικά για έξι άτομα που κέρδισαν κάποιες υποτροφίες για εξειδίκευση στην Ελλάδα.

Στην επίθεση αυτή συμπαραστέκεται και ο εκδότης της Ρωμοισύνης διότι μεταξύ των έξι είναι και δύο καθηγητές του τμήματος ελληνικών στο πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου με τους οποίους ο εκδότης δεν τα πάει καλά, (Δεν του έδωσαν το πτυχίο διότι δεν παρακολούθησε καμιά μέρα τα μαθήματα).

Όπως όμως και να έχουν τα πράγματα ο κ. Λούτσης θα μπορούσε πριν βγει στην δημοσιότητα να μιλούσε και να τα έβρισκε με τον κ. Γεωργίου. Αλλά ο τρόπος αυτός είναι επανειλημμένος από τον κύριο Βουλευτή και αποδεικνύει ταυτόχρονα όπως και το δημοσίευμα στην αλβανική εφημερίδα, την κατάντια και την ανηθικότητα του δημόσιου βίου στο χώρο μας.

Η πιθανή απομάκρυνση του κ. Γεωργίου από το αξίωμα του Μορφωτικού Ακόλουθου θα αποτελέσει ωστόσο ένα βαρύ πλήγμα για την παιδεία και τον πολιτισμό στο χώρο μας πράγμα που αποτελεί γιατί όχι ένα ακόμα επιχείρημα ότι κάποιοι εξυπηρετούν τα συμφέροντα εκείνων που θέλουν τον αφανισμό μας. Είναι αυτός ο λόγος που ο κύριος Γεωργίου θα πρέπει να αντέξει και να ανακαλέσει την πιθανή απόφασή του για παραίτηση.

ΠΟΣΟ ΚΡΥΜΑ ΚΑΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

26.02.1999

Μια κοινότητα, με ξεχωριστή εθνική ταυτότητα, όπως η Ε. Ε.Μ, σε ένα κράτος, το οποίο δείχνει για αρκετά χρόνια τώρα πολιτική αστάθεια και όταν στην γύρω περιοχή επικρατεί αναβρασμός, χωρίς ακόμα να διαβάζονται συγκεκριμένα τα διάφορα σενάρια που μπορεί ανά πάση στιγμή να ξεμυτήσουν, νομίζω ότι θα πρέπει να διακρίνεται από δύο βασικά πράγματα.

Πρώτο, από την εσωτερική συνοχή και ζωντανή λειτουργία και

δεύτερο από μια σοβαρή εκδήλωση και προβολή των στόχων της και προσδοκιών της. Ασφαλώς δεν ισχυρίζομαι ότι λέω κάτι νέο. Εκείνο που θέλω να κάνω είναι να επισημάνω για ακόμα μια φορά είναι ότι καθημερινά δείχνουμε πως η κοινότητά μας δεν μπορεί να αποσπαστεί από την γενικότερη κατάντια της αλβανικής κοινωνίας και ότι, ακόμα δεν μπορεί να αρθρώσει λόγο και άποψη έστω και κατ' αντιπαράβολή των εξελίξεων στην περιοχή.

ΠΟΣΟ ΚΡΥΜΑ ΚΑΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

Ας πάμε για λίγο στην πρώτη προϋπόθεση.

Όλες αυτές τις μέρες παρακολουθήσαμε στις τηλεοράσεις το αποκριάτικο ξεφάντωμα με αποκορύφωμα την Καθαρή Δευτέρα, -την μεγάλη έξοδο ανθρώπων στην φύση, τα κούλουμα, τους χαρταετούς, συμβολική έκφραση όχι μόνο της εξόδου του ανθρώπου από το σκότος του Χειμώνα, προς το φως της Άνοιξης, αλλά και ως μια ευκαιρία για λίγη χαλάρωση, λίγη απομάκρυνση από την καθημερινή ρουτίνα και το στρες, το άγχος και την σκοτούρα.

Για μάς είναι βέβαιο ότι η σημασία αυτού του ξεφαντώματος έχει, σε σχέση με τις συγκυρίες, ακόμα μεγαλύτερη συμβολική και πραχτική σημασία. Την πρώτη και απλή, να βρούμε ο ένας τον άλλο και να ξεχάσουμε την μεταξύ μας κακία.

Ωστόσο διαπιστώσουμε ότι οι παρήλικες, παρακολουθώντας την τηλεόραση έκαναν την μεγάλη αποκάλυψη. Κάποτε κάναμε και εμείς έτσι. Καθόμασταν όλη την νύχτα στις φωτιές, βράζαμε φασούλια, τρώγαμε, πίναμε, ρίχναμε στάχτη ο ένας στον άλλο(!!!)Τώρα; Τι κρίμα !

Τα μικρά παιδάκια έμειναν κι' αυτά σκεπτικά μπροστά στις τηλεοράσεις με το ερώτημα καρφωμένο στα μάτια, ανεξάρτητα πόσο ήταν σε θέση να το εκφράσουν. «Εμείς δεν δικαιούμαστε να έχουμε την ίδια τύχη. Να φορεθούμε και εμείς «Ζορό», πρίγκιπας; Δεν μπορούμε και εμείς να ξεχαστούμε σε τέτοιους χορούς, παιγνίδια και χαρές;! Γιατί να είμαστε υποχρεωμένοι να σκεφτόμαστε ότι όλα αυτά είναι απαγορευμένα για μάς, ότι εμείς πρέπει να μείνουμε κλεισμένοι στον εαυτό μας, να μην μπορούμε να εκδηλωνόμαστε χωρίς προκαταλήψεις και να νοιώθουμε απαρνημένοι και να σκεφτόμαστε ως γερασμένοι. Και σε τελική ανάλυση, αν οι παρήλικες νιώθουν ότι κάποτε είχαν

κί αυτοί τα ίδια έθιμα μ' αυτά που βλέπουν στην τηλεόραση, τότε σ'αυτός τους ανήλικες, στο μέλλον αυτής της κοινότητας, ποιος θα διδάξει αυτά τα έθιμα.

Υπήρξαν όμως και μικρούληδες που ενώ βρίσκονται στην Ελλάδα, ή και εδώ, πήγαν στα Γιάννενα, ή κάπου αλλού και πήραν από μια αποκριάτικη στολή, την οποία την φορούσαν και την ξεφορούσαν όλη εκείνη την ημέρα. Έβγαιναν για να δούνε αν βγήκε κανένας άλλος στο χωριό με αποκριάτικες φορεσιές και άκουγαν πολιτικούς μαλλωμούς και φασαρίες του τύπου γιατί εσύ και όχι εγώ και έμπαιναν ξανά στα σπίτια μετανιωμένα για την τεράστια επένδυση που έκαναν για μια μέρα και δεν τι γεύτηκαν. Μέσα τους σφηνώνονταν το ανέκφραστο ξανά δίλημμα. Μήπως είναι καλύτερα στην Ελλάδα; Να φύγω, ή να μην φύγω;! Και οι γονείς που ξέρουν και διαβάζουν τα μάτια των παιδιών τους αναρωτιούνται κι αυτοί. Μήπως καταδικάζουμε τα παιδιά μας μ' αυτή την συμπεριφορά. Τι απογοήτευση λοιπόν!!

ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Τίποτε, απλά πράγματα. Στο χώρο το δικό μας υπάρχουν τόσο σύλλογοι, τόσο λοιπόν πρόεδροι. Θα μπορούσαν λόγω χάρη ο σύλλογος δασκάλων να είχε σκεφτεί για να οργανώσουν τις αποκριάτικες εκδηλώσεις, τουλάχιστον σε ένα ή δύο χωριά. Οι κοινότητες μας στην Ελλάδα, μπορούσαν επίσης να είχαν οργανώσει μια αποκριάτικη έξοδο από την Ελλάδα προς την «Βόρειο Ήπειρο». Όσο για τις ενδυμασίες, μόνο στο δήμο της Πάτρας, ή και της Ξάνθης μπορούσε να βρει κανείς τόσα πολλά πράγματα που μπορούσε να φορεθεί με αποκριάτικα ακόμα και το παιδί στην κοιλιά της μάνας, (ξέρω κάποιος μπορεί να πει ότι επισημαίνω αυτό διότι γνωρίζω πως κι αυτά σπανίζουν ιδιαίτερω στο χώρο μας). Μπορούσε μάλιστα και η ΟΜΟΝΟΙΑ να είχε αναλάβει μια τέτοια πρωτοβουλία. Είναι μέρος της πολιτικής της δράσης. Μπορούσαν ακόμα και οι τοπικοί άρχοντες να οργάνωναν κάτι τις Απόκριες. (Στην Ελλάδα λόγω χάρη οι δήμαρχοι και οι Προέδροι των συλλόγων πρωτοστατούσαν στις αποκριάτικες εκδηλώσεις)

Μπορούσαν ακόμα και οι άλλοι πολιτικοί και παράγοντες του χώρου. Μ' αυτοί όλοι έχουν χωθεί στα καφενεία και σ άλλες τρύπες καπνισμένες από τα τσιγάρα. Ρίχνουν κάνα τσίπουρο ή και εκλεχτά ουϊσκια και συκοφαντούν ο ένας τον άλλον. «Αυτός είναι δεξιός, αυτός αριστερός. Αυτός έφυγε από τον τάδε και πάει με τον τάδε. Έτσι είπε ο τάδε για σένα και έτσι κείνος για κείνον. Αυτόν να τον φάμε γιατί θέλει να μας την φέρει. Εκείνοι ήταν μαζί και κάτι έλεγαν για μας. Αυτοί.....» Ε λοιπόν, ο λαός θέλει τα καρναβάλια για να ξεχαστεί μια μέρα, για να νοιώσει πιο κοντά, πιο αισιόδοξος και πιο δυνατός, να πάρει και να δώσει έστω και έτσι διάφορα μηνύματα, και εμείς του λέμε ιδού τα καρναβάλια σου. Αν δεν γελάς μαζί τους είναι γιατί τα συνήθισες με την καθημερινή τους παρουσία, είναι γιατί τους λυπάται η ψυχή σου. Είναι γιατί πονάς διότι σε λίγο ούτε οι μύγες δεν θα βρουν μέρος καθαρό για να μας φτύσουν (!!)

Για το δεύτερο σκέλος της συζήτησης στο επόμενο

Π Μπάρκας 26.02.99 (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΠΟΤΕ ΘΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕΙ Η ΟΜΟΝΟΙΑ;!

03.03.1999

Εύγλωττο το ερώτημα που τίθεται:- Πότε θα λειτουργήσει η ΟΜΟΝΟΙΑ; Στην ΟΜΟΝΟΙΑ και την ηγεσία της ανήκει ιδιαίτερα τώρα «στους πονηρούς καιρούς», να χαράξει πολιτική, αλλά πρώτα να καλλιεργήσει την συνοχή την ενότητα και ομοψυχία μεταξύ των Ελλήνων για να μπορέσει στην συνέχεια να προσδιορίσει τις γραμμές της πολιτικής εκείνης που θα έχει σχέση γενικότερα με την Εθνική Ελληνική Μειονότητα.

Το σκεπτικό αυτό ήταν στη βάση του λεγόμενου ανοίγματος, που σημαίνει ότι θεωρητικά και πραχτικά στην ΟΜΟΝΟΙΑ είναι ελεύθερες όλες οι τάσεις και απόψεις, θέσεις και επιδιώξεις, ασφαλώς πάντα σε σχέση με τα συμφέροντα της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας και την καλύτερη λύση για το εθνικό αυτό θέμα.

Νομίζω όμως ότι μετά από την προσπάθεια αυτή η ΟΜΟΝΟΙΑ δέχτηκε ένα νέο τραύμα. Φαίνεται ότι δεν υπάρχει συσπείρωση γύρω από ένα γενικό στόχο. Μέσα στα υψηλά όργανα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, εμφανίζονται ανίερες συμμαχίες φερόμενων ως εθνικιστικο-αριστερών και δεξιών οι οποίες βασικό στόχο έχουν πώς θα περιτριγυρίσουν και απομονώσουν κυρίως τον Πρόεδρο. Από την άλλη πλευρά, μέσω εντύπων που τους εκφράζουν βάζουν τα φωναχτά ότι ο Πρόεδρος έχει ανοιχτές γραμμές επικοινωνίας με δεξιούς, εθνικιστικούς κατ' αυτούς, συλλόγους και οργανώσεις. Λοιπόν το άνοιγμα ήταν για όλους, ή μήπως για εκείνους που είχαν μόνο συμφέροντα στην ΟΜΟΝΟΙΑ; Τότε γιατί οι αμφιλεγόμενοι αριστεροί δικαιούνται να συμμαχήσουν για τα στενά συμφέροντά τους με δεξιούς και εθνικιστές ενώ γενικότερα και ειδικά ο πρόεδρος που δικαιούται, δεν πρέπει να έχει ανοιχτές γραμμές με όλους; Τα πράγματα παίρνουν μια πιο δυσμενή εξέλιξη όταν ακριβώς αυτές οι αριστερίζουσες παρατάξεις, διότι δεν πρόκειται πραγματικά για τέτοιες, επιδιώκουν καθημερινά να κόψουν κάθε γέφυρα συνεργασίας με τον Πρόεδρο

Μιλούμε ωστόσο για ανοχή. Πως μπορεί να ζητήσουν όμως ανοχή από τρίτους εκείνοι που στους τρείς περίπου μήνες από την τέταρτη γενική συνδιάσκεψη δεν είναι προδιατεθειμένοι να είναι έστω και λίγο ανεχτικοί προς τον πρόεδρο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ; Δεν θέλω να μιλήσω για τον τρόπο εκλογής του προεδρείου, όσο για την έλλειψη κατανόησης που διακρίνει αυτούς που έβγαλαν το προεδρείο, με στόχο ώστε ο Πρόεδρος να μην έχει καμιά δυνατότητα επιλογής συνεργατών του. Αυτή είναι η καλή διάθεση για συνοχή που μας διακρίνει. Ε λοιπόν, όποιος θέλει ώστε η δουλειά της ΟΜΟΝΟΙΑΣ να πάει μπροστά βοηθάει την αρχή της να καθοδηγεί και όχι να της βάζει συνεχώς τρικλοποδιές, αναγκάζοντας έτσι τον πρόεδρο από την άλλη πλευρά να επικαλείται θεσμούς και καταστατικά τα οποία μπορεί να σε καλύπτουν νομικά αλλά δεν μπορεί να συμβάλουν στο να υπάρξει έργο.

Στην ιστορία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ πάντως είναι η πρώτη φορά που δεν υπάρχει τέτοια κατανόηση, όπως είναι η πρώτη φορά που ο πρόεδρος βρέθηκε με τις πλάτες στον τοίχο από την πρώτη στιγμή της εκλογής του. Αλήθεια γιατί;

Έστω και αν είχε κάνει λάθη ως πολιτικός, τώρα εκλέγει πρόεδρος και για να προβάσουμε το έργο μας θα πρέπει να στηριχτεί παραβλέποντας λάθη του παρεξηγήσεις και προσωπικά. Τότε τι είναι εκείνο που αναγκάζει όλους αυτούς τους ανθρώπους να κρατούν τον πρόεδρο και την ίδια την ΟΜΟΝΟΙΑ σε ομηρία.

Ζητούμε η ΟΜΟΝΟΙΑ να κάνει έργο. Μέχρι σήμερα όμως καθημερινά χρειάζεται να βγάλει από μια πέτρα που ρίχνουν, ή ρίχνουμε στο ποτάμι. Δικαστήρια γιατί δεν πληρώθηκαν οι σκοπιές στα γραφεία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, πλαστογραφίες στο όνομα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, υπόθεση Δερβιτσιάνης, Συνδιάσκεψη ΕΑΔ- στο Αργυρόκαστρο, τα εμπόδια για την ολοκλήρωση των ηγετικών δομών της οργάνωσης, οι επιθέσεις στον τύπο, ασφαλώς που δεν επιτρέπουν στην ΟΜΟΝΟΙΑ να κάνει άλλο έργο.

Είναι ασφαλώς πάρα πολύ επίκαιρο το θέμα. Η ΟΜΟΝΟΙΑ πρέπει να απεγκλωβιστεί τόσο απ την εσωστρέφεια, όσο και από το να είναι αναγκασμένη να κρατάει το κεφάλι γυρισμένο προς τα πίσω. Νομίζω ότι κριτήριο για τις ενέργειες μας θα πρέπει να είναι η παρέμβαση Θεοδωράκη στην υπόθεση Οτσαλάν στην Ελλάδα. Ποτέ, επειδή γίνεται ένα λάθος εμείς θα πρέπει να καίμε τον ελληνισμό, επειδή μας έσπασε ένα ποτήρι θα πρέπει να πετάξουμε όλο το σετ. Υπάρχει πάνω από κάθε δημοκρατική αρχή ο πραγματικός πατριωτισμός. Προέχει πάνω από όλα το εθνικό, εκείνο που μας ενώνει όλους και δεν έχει γιατί επειδή διαφωνούμε έστω και προσωπικά, έστω και ιδεολογικά να τα πληρώνει όλα ο Ελληνισμός.

Επίσης είναι αρκετά επικίνδυνο ώστε κάποιοι κύριοι, ταχτοποιημένοι με όλα τους τα καλά στην Ελλάδα, με τα παιδιά τους στο σχολείο εκεί, με τις δουλειές τους και που ξέρω εγώ τι να σπιλώνουν καθημερινά σε έντυπα, γιατί έτσι τους γουστάρει αφού ρίξουν τρία τέσσερα ούϊσκια, ή γιατί η αμοιβή τους είναι αποτέλεσμα τέτοιου ρόλου, ή ακόμα συνεισφέρουν από την θέση που είναι στο τιμμεντάρισμα της διάσπασης και της αντιπαράθεσης.

Νομίζω ότι έχουμε ένα πρόσφατο πολιτικό γεγονός να μιμηθούμε, το οποίο θα έλεγα ότι αξίζει ο κόπος να μελετηθεί. Τους Αλβανούς του Κοσσυφοπεδίου. Πόσο πολιτισμένα, ανεχτικά και αθόρυβα άλλαξαν το σκηνικό της πολιτικής τους ζωής. Όλα τα γνωστά μέχρι τώρα πολιτικά πρόσωπα άφησαν χωρίς κραδασμούς τις θέσεις σ' αυτούς που έχουν να αποδώσουν περισσότερο και μπορούν. Για λόγο τους δίνουν τον παρόν τους με την πείρα και το κύρος τους, βοηθώντας και όχι εμποδίζοντας τους πιο νέους

Λοιπόν αν εν μας αναγκάζουν τρίτοι να κάνουμε αυτό που μέχρι τώρα κάνουμε τότε υπάρχουν περιθώρια να κάνουμε εκείνο που πρέπει και οφείλουμε να κάνουμε.

Τ Ε Λ Ο Σ ΟΜΟΝΟΙΑ 03,03,99

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΚΑΙ Η ΟΜΟΝΟΙΑ

10.03.1999

Ούτε οι εξελίξεις στην περιοχή, τις οποίες θα θεωρούσαμε κοσμογονικές, ούτε οι δυσμενείς καταστάσεις στο εσωτερικό της Ε. Ε. Μειονότητας, φαίνεται δεν αφυπνίζουν τους παράγοντες της κοινότητάς μας να απεγκλωβιστούν από την εσωστρέφεια και να εξωτερικεύσουν τις εσωτερικές τριβές. Τόσο το χειρότερο όταν οι τριβές αυτές δεν περιέχουν διόλου την λογική μιας συγκεκριμένης πολιτικής, ιδεολογικής και εθνικής κατάστασης. Το περίεργο είναι ότι οι «αντιφρονούντες» δεν φέρουν άποψη ούτε για το πώς θέλουν την ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, ούτε προβάλουν αντίθετες απόψεις, ή απλώς απόψεις για την αντιμετώπιση των καταστάσεων. Έχουν καταπιαστεί από το καταστατικό και οδηγούν όλη την οργάνωση και τον ρόλο της στην κατανάλωση δυνάμεων περί διαδικασιών και στην παράλογη σκλήρυνση της στείρας αντιπαράθεσης.

Ξεκινώντας, από την άλλη πλευρά, από την εμπειρία της προηγούμενης ηγεσίας, όπου ανώτατα στελέχη αξιοποιούνταν αυθαιρέτως από διάφορους παράγοντες σε σχέση με την Ελληνική κοινότητα στην Αλβανία, (διπλωμάτες) για διάφορες θέσεις, αντιθέσεις και δηλώσεις, που εξυπηρετούσαν αυτούς τους παράγοντες' καθώς επίσης και από τα κίνητρα υπεράσπισης της «αντιπολιτευόμενης» ομάδας από μέρους αυτών των παραγόντων και από μέρους της εφημερίδας Ρωμιοσύνη, προκύπτει ότι δεν υπάρχει διαφωνία για ουσιαστικά θέματα αλλά για ιδιοτελή συμφέροντα άσχετα με την Ε.Ε.Μ αλλά πάντοτε σε βάρος της.

Ασφαλώς, είναι πασιφανές ότι οι προσωπικές φιλοδοξίες για συγκεκριμένες πολιτικές θέσεις εντός της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ή γενικότερα στην ελληνική κοινότητα, οδηγεί σε ματαιοδοξίες την ίδια την ΟΜΟΝΟΙΑ, αλλά και την Ε. Ε.Μ.

Έχοντας, όμως υπόψη ποιοι είναι αυτοί οι παράγοντες (κυρίως όταν εκπροσωπούν την επίσημη Ελλάδα στα Τίρανα ή αλλού) τότε δημιουργείται η εντύπωση ότι είναι η Ελλάδα που θέλει μια τέτοια κατάσταση στην επίσημη πολιτική ηγεσία της Ε. Ε. Μ. Νομίζω όμως ότι δεν είναι πολύ δύσκολο να αποκαλυφθεί η αλήθεια. Είδη ο πρώην Υπουργός Εξωτερικών, έβαλε αρκετά πράγματα στη θέση τους σε αντίθεση μ' αυτά που συμβαίνουν μεταξύ μας

Συμβαίνει επίσης για πρώτη φορά στα πολιτικά δρόμενα της μεταπολίτευσης στη χώρα που ο Γενικός Πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ βάλλεται σκληρά από την ημέρα της εκλογής του από μερίδα του Γενικού Συμβουλίου και έντυπο του χώρου.

Ακριβώς εδώ θα πρέπει να εντοπίσουμε έναν άλλο σοβαρό λόγο της σκληρής αντιπαράθεσης, η οποία αργά ή γρήγορα, ή παράλληλα με τις εσωτερικές εξελίξεις στην Αλβανία, (τοπικές ή βουλευτικές εκλογές) θα οδηγήσει στον κατακερματισμό του δήθεν μεγάλου μετώπου κατά του Γενικού Προέδρου, ή γενικότερα κατά της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

Εντωμεταξύ, οι θέσεις που ζητούνται για συγκεκριμένα άτομα στο προεδρείο της ΟΜ. σχετίζονται και με την παλιά ταχτική στις σχέσεις μεταξύ ΟΜΟΝΟΙΑΣ και ΕΑΔ. Όταν η ΟΜΟΝΟΙΑ ένοιωθε προσβεβλημένη από την ΕΑΔ και επιδίωκε να βάλει μια τάξη στα πράγματα, τότε η συγκεκριμένη ομάδα ατόμων σφηνωμένα στην ανώτατη ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ χρησιμοποιούνταν από τον πρόεδρο της ΕΑΔ για να αμφισβητήσει τις επιδιώξεις της ΟΜΟΝΟΙΑΣ λέγοντας, αναφερόμενος στην ομάδα αυτή, ότι «ποια ΟΜΟΝΟΙΑ, να η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ συμφωνεί μαζί μου» Η προσπάθεια όμως δημιουργίας μιας ομάδας με ηγετικό ρόλο στην ΟΜΟΝΟΙΑ, αλλά προσκολλημένη στα βίτσια του Μέλιου, συνδυαζόμενη με την ως τώρα θέση ότι όλο το βάρος πρέπει να το έχει η ΕΑΔ ενώ η ΟΜΟΝΟΙΑ να μετατραπεί σε πολιτιστικό σύλλογο, καθώς και με την προσπάθεια μεταφοράς «της πραγματικής ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ» στα Τίρανα, οδηγεί σε ένα επικίνδυνο παιχνίδι. Είδη οι αγεφύρωτες θεσμικά σχέσεις μεταξύ ΕΑΔ και ΟΜΟΝΟΙΑΣ, η προσέγγιση των Βλάχων με την ΟΜΟΝΟΙΑ, μεταξύ των άλλων και λόγω των ίδιων προβλημάτων των Βλάχων με την ΕΑΔ, οδηγεί σε διεργασίες που δεν περιλαμβάνουν μέσα την ΕΑΔ, με πρώτο καμπανάκι την συνδιάσκεψη της ΕΑΔ στο Αργυρόκαστρο. Οι εξελίξεις αυτές μπορεί να είναι ραγδαίες σε περίπτωση εκλογικών αναμετρήσεων, όπου ή θα οδηγήσουν σε νέο σχήμα, ή σε απτή πραγματικότητα,- την διάσπαση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ μέχρι και την διάλυσή της, ή σε νέες και νέου είδους εκλογικές συμμαχίες της ΟΜΟΝΟΙΑΣ .

Επίσης, θα πρέπει να προσέξουμε ότι το αντι-ΟΜΟΝΟΙΑΚΟ μέτωπο είναι πολυδιάστατο και κολλάει μόνο ως τέτοιο, ως αντι-ΟΜΟΝΟΙΑΚΟ. Έτσι έχουμε το εσωτερικό μέτωπο, που εμφανίζεται ως αντιπροεδρικό. Υπάρχει επίσης, το μέτωπο των άλλων αλβανικών κομμάτων με επικεφαλής τους σοσιαλιστές, οι οποίοι δεν κατέλαβαν ότι επιδίωξαν στην ΟΜΟΝΟΙΑ, την όλη ηγεσία, (πρόκειται περισσότερο για μια ομάδα σοσιαλιστών που αξιοποίησαν γενικότερα τους Έλληνες σοσιαλιστές και δυσαρεστημένους Έλληνες με την ΟΜΟΝΟΙΑ για εντελώς προσωπικά και κερδοσκοπικά συμφέροντα). Υπάρχει και η ΕΑΔ η οποία δεν θέλει μια ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ να ζητάει ρόλο μέσα στο Κόμμα, ή ζητάει και αυτό μια ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ευθυγραμμισμένη με τον Μέλιο. Το μέτωπο όμως αυτό θα σπάσει σε οποιοσδήποτε εκλογικές αναμετρήσεις. Και δεν είναι μόνο τα προσωπικά συμφέροντα που θα προκαλέσουν την διάσπασή τους αλλά και τα κομματικά συμφέροντα. Η ΕΑΔ που δεν θέλει εν' μπλόκ στους κόλπους της την ΟΜΟΝΟΙΑ (!) η οποία μονίμως έχει κάνει φλερτ με το Δ. Κόμμα, πως μπορεί να διανοηθεί η συνεργασία με το Σ.Κ, το οποίο ασφαλώς δεν θα είναι στις ίδιες πλεονεκτικές θέσεις, όσον αφορά τα εκλογικά αποτελέσματα, όπως κατά το 1997.

Ο Μέλιος επίσης λόγω συμφερόντων επανεκλογής, δεν θέλει να δεχτεί εν' μπλόκ την ΟΜΟΝΟΙΑ στο κόμμα του, λησμονώντας έτσι ότι από μια τέτοια ΟΜΟΝΟΙΑ περιμένει ψήφους.

Ωστόσο, δεν μπορούμε να μη προσέξουμε ότι πίσω από κράμα της ομάδας αυτής αποτελούμενης από σοσιαλιστές, ομονίτες και εαδίτες, να υπάρχει μια προσπάθεια συγκρότησης υποδομής για την διατήρηση της ύπαρξής της, όπως είναι η εφημερίδα ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ, αλλά και πρόσωπα στην

Ελληνική πρεσβεία στα Τίρανα, τα οποία μέχρι χθες κρύβονταν ίσως πίσω από τον πρώην πρέσβη κύριο Πρεβεδουράκη ενώ τώρα, επειδή δεν μπορούν να διανοηθούν διαφορετικά την λειτουργία των πολιτικών φορέων σε σχέση με την Ε. Ε. Μ, ενεργοποιούν τα μέλη της ομάδας αυτής για την διατήρηση του στατουςκβό Πρεβεδουράκη (κ. Πλατής).

Αδιανόητο είναι γιατί πίσω από κάθε παράταξη στην κόντρα που υποκινείται στους κόλπους της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, πρέπει να φαίνεται ότι υπάρχει η πρεσβεία και στα Τίρανα και το προξενείο στο Αργυρόκαστρο. Όποιος γνωρίζει έστω και ως αναγνώστης την γραμμή της εφημερίδας ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ, την ιστορία ίδρυσής της και τις σχέσεις της με τις αντίστοιχες διπλωματικές αρχές, εξάγει τον προαναφερόμενο συμπέρασμα. Κι αν πει κάποιος ότι αυτό είναι αδιανόητο, τότε ας απαντήσει κανείς μόνο στο ερώτημα. Πώς είναι δυνατό που για την εφημερίδα αυτή τρόπος ύπαρξής της είναι να επιτίθεται με αντιδεοντολογικούς τρόπους κυρίως κατά της «υπόλοιπης» ΟΜΟΝΟΙΑΣ, - του Προέδρου της ,(!!) και κατά του Γενικού Προξένου. Την ίδια στιγμή η ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ δεν μπόρεσε να κρύψει τις άμεσες υπηρεσίες της προς τους κύκλους της Πρεσβείας, της ΕΑΔ και των σοσιαλιστών. Ωστόσο, πως γίνεται που η σύνταξη της εφημερίδας να μην «πειθαρχεί», μήνες τώρα στις υποδείξεις των ανθρώπων της πρεσβείας, για να σταματήσει ο λασποπόλεμος κατά του Γενικού Προξενείου στο Αργυρόκαστρο (!).

Στις συνθήκες αυτές αν θα πρέπει να υπολογίσουμε το αντίθετο, θα πρέπει να αναζητήσουμε τους λόγους γιατί. (!!!).

Όμως, όπως και να έχουν τα πράγματα νομίζω ότι για την ΟΜΟΝΟΙΑ εκείνο που προέχει είναι η διατήρηση της ψυχραιμίας, διότι, την ίδια στιγμή που το ανίερο μέτωπο εναντίο της θα κατακερματιστεί μπροστά στην πρώτη εκλογική αναμέτρηση, έτσι και η Ρωμιοσύνη θα χάσει το μπουσουλά της. Τώρα όλοι πιστεύουν πως τους εξυπηρετεί και τη βολεύουν. Σε μια συγκεκριμένη όμως στιγμή θα αποδειχτεί ότι η εφημερίδα αυτή θα εξυπηρετήσει τμήμα του μετώπου αυτού που θα την έχει περισσότερο ανάγκη και θα τη βολέψει καλύτερα. Σε περίπτωση που και η ΟΜΟΝΟΙΑ δεν προσανατολιστεί σωστά στην κρίσιμη αυτή περίοδο και δεν αποδοθεί στην αντιμετώπιση των μακροπρόθεσμων και βραχυπρόθεσμων στόχων της και ειδικά των βραχυπρόθεσμων, που είναι η τάξη και η ανασφάλεια, το εκπαιδευτικό, η αντιμετώπιση της υπόθεσης των λιβαδιών, στην ενίσχυση παλιών συμμαχιών και ανεύρεση νέων συμμάχων κλπ, τότε κι' αυτή θα οδηγηθεί απαραίτητως σε σπαραγμό.

Δεν υπάρχει όμως ουσιαστικό περιεχόμενο στην αντίδραση αυτή. Καταπιάνονται όλοι, όπως αναφέραμε, από ένα καταστατικό το οποίο διακρίνεται για την πληθώρα των ατελειών και φωνάζουν για την παραβίασή - του χωρίς κανείς να βρίσκει δίκιο.

Ποια θεωρείται μεγαλύτερη παραβίαση του καταστατικού το να στέλνουν εννέα μέλη του προεδρείου επιστολή στον Έλληνα Υπουργό Εξωτερικών ότι ο

πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ παραβιάζει το καταστατικό, ή η ενέργεια του Προέδρου που ζητάει εσωτερικό κανονισμό εκλογείς όπως λέει το καταστατικό (!). Πρώτο. Γιατί τα εννέα αυτά μέλη του προεδρείου δεν διαμαρτυρήθηκαν πρώτα στο Γενικό Συμβούλιο, αλλά αποτάθηκαν κατευθείαν στον Έλληνα ΥΠΕΞ;

Δεύτερο:- Γιατί επέλεξαν τον Έλληνα Υπουργό Εξωτερικών όταν είναι γνωστό ότι η ΟΜΟΝΟΙΑ είναι μια οργάνωση η οποία λειτουργεί στην Αλβανία και τα ίδια αυτά στελέχη όπως και γενικά η ΟΜΟΝΟΙΑ δεν έχουν δεχτεί παρεμβάσεις του είδους από την Αθήνα

Επίσης, τα ίδια περίπου μέλη του προεδρείου ετοίμασαν και δεύτερη επιστολή εν' αγνοία του προέδρου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και του Γενικού Συμβουλίου, αυτή την φορά προς τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας για να εγκωμιάσουν τα «μεγαλουργήματα» του πρώην Έλληνα πρέσβη στα Τίρανα. Ουσιαστικά, με τα γραφόμενα εκεί αποκάλυψαν τη δουλοπρέπεία τους στον πρώην πρέσβη και τις οφειλόμενες υποχρεώσεις εναντίον του και έναντι των συνεργατών του. Αυτό δεν αποτελεί μήπως παραβίαση του καταστατικού; Πώς γίνεται όμως που ούτε αυτό το γεγονός πρόσεξε η συνήγορος των καταστατικών παραβιάσεων και απ' αυτή την πλευρά, η οποία λέγεται ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ.

Τρίτο. Μιλούμε για την αναγκαιότητα ύπαρξης μεταξύ μας ανοχής, συνοχής και κατανόησης. Όμως επί δύο μήνες, το προεδρείο από κοινού με τον Πρόεδρο δεν μπορούσαν να βρουν κοινή γλώσσα για την ολοκλήρωση της δομής του προεδρείου και όλης της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, ώσπου κάποια στιγμή αναγκάστηκαν να φέρουν το θέμα ξανά στο Γενικό Συμβούλιο.

Τέταρτο. Λοιπόν τα «ικανά στελέχη, οι εκσυγχρονιστές, οι σοβαροί και υπεύθυνοι ηγέτες» που έκλεξε το Γενικό Συμβούλιο για να καθοδηγήσουν, δεν μπόρεσαν να βρουν μεταξύ τους λύση και ταυτόχρονα ενώ στο Γενικό Συμβούλιο έγινε περί αυτών συζήτηση τριών ωρών, αυτά τα στελέχη είχαν σκύψει το κεφάλι κάτω και δεν μιλούσαν. Ούτε τον εαυτό τους υπερασπίζονταν (!!!) Αν είναι δυνατό!

Και ήρθε η στιγμή επανεκλογής από το Γενικό Συμβούλιο νέου προεδρείου. Σημειώνεται μια αποχή, δικαιολογημένη και αδικαιολόγητη 17 ατόμων έναντι 46 του Γενικού Συμβουλίου. Το δυσάρεστο είναι ότι παράγοντες για τους οποίους μιλήσαμε πιο πάνω έδωσαν ξανά οδηγίες σε άτομα απ' αυτά να απέχουν από το Γενικό Συμβούλιο, ώστε αυτό να μη συνεδριάσει. Κατ' αυτό τον τρόπο μετά από το προεδρείο να αμφισβητηθεί και το Γενικό Συμβούλιο. Με το ίδιο σκεπτικό υπήρχε η δυνατότητα επίδειξης της ισχύς της ομάδας αυτής.

Όμως, το Γενικό Συμβούλιο δεν αμφισβητήθηκε, συνεδρίασε, πράγματι με οριακή απαρτία και εξέλεξε νέο προεδρείο. Ασφαλώς η αδικαιολόγητη αποχή, αλλά και τα αποτελέσματα της άφορης διαδικασίας εκλογής του προεδρείου απέδειξε ότι ακόμα δεν υπάρχει και ούτε επιτρέπεται να εκδηλώσουμε πολιτική ωριμότητα .

Παραταύτα, κάποιους κυρίους, όπως ακόμα και τον Βουλευτή Λούτση, ή και άλλα στελέχη που θεωρούνται απαραίτητα για την ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ δεν τα ανησύχησε το γεγονός ότι μεταξύ των 29 ψήφων πήραν μόνο πέντε, όπως ο βουλευτής, ή 9 ψήφους, αλλά ζητούν και το λόγο γιατί δεν βγήκαν .

Για να απαντήσουμε στο γιατί δεν επανεκλήγησαν μερικοί, οι οποίοι είναι αξιόλογα στελέχη, ας κάνουμε έναν απλό λογαριασμό. Αν υπολογίσουμε ότι από τους 17 του Γ.Σ που απουσίαζαν, οι 14 ανήκουν στην «αντιπολίτευση», ή γενικά σ'αυτούς που κατά την Ρωμιοσύνη «αποκεφαλίστηκαν», τότε αν παραβρίσκονταν και ψήφιζαν οι «αποκεφαλισμένοι» θα έβγαιναν; Όποιος ξέρει αριθμητική της πρώτης τάξης θα πει ασφαλώς και ναι! Τότε μήπως πρέπει να πούμε ότι από μόνοι τους αποκεφαλίστηκαν. Μήπως ακόμα θα πρέπει να τους υπενθυμίσουμε ότι με την ταχτική της αποχής θα θέσουν κατάστικτά τον εαυτό τους εκτός Γ. Συμβουλίου; ΟΜΟΝΟΙΑ 10.03.1999

**ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΛΟΥΤΣΗΣ, ΚΑΤΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥ ΚΑΙ
ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΣΤΗ ΜΗΤΡΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ.**

ημερ. 11.05.1999

Η χθεσινή εφημερίδα Κοχα Γιονε έγραφε ούτε λίγο ούτε πολύ για ένα νέο θύμα της ανήθικης διαμάχης στον τύπο της Ελληνικής Μειονότητας στην Αλβανία. Πρόκειται, σύμφωνα με την εφημερίδα, για τον Μορφωτικό Ακόλουθο στο Γενικό Προξενείο της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο, κύριο Παναγιώτη Γεωργίου.

Η εφημερίδα με προκλητικό τίτλο «Η Ρωμιοσύνη κηρύττει ανεπιθύμητο πρόσωπο τον Έλληνα ακόλουθο», αναφέρει ότι ύστερα από τις αλλεπάλληλες επιθέσεις της εν' λόγω εφημερίδας εναντίον του ο κ. Γεωργίου βλέπει ως την καλύτερη λύση την παραίτηση.

Δεν ξέρουμε πόσο αληθεύει η είδηση και αν αυτό η εφημερίδα «Ρωμιοσύνη» το θεωρήσει επιτυχία. Εκείνο όμως που έχει σημασία είναι ότι ακόμα μια φορά με τα δικά μας χέρια βάζουμε σε δύσκολη θέση τους Έλληνες διπλωμάτες και προσωπικό στις ελληνικές διπλωματικές αρχές στο χώρο μας. Το έκανε αυτό κατά του πρέσβη η εφημερίδα της οργάνωσης ΟΜΟΝΟΙΑ. Το κάνει τώρα η Ρωμιοσύνη και όχι μόνο κατά του συγκεκριμένου προσώπου αλλά και γενικότερα κατά του Γενικού Προξενείου της Ελλάδας. Αυτό σημαίνει ότι για τα προσωπικά μας βίτσια είμαστε έτοιμοι να καταστρέψουμε και όχι να κάνουμε με το μέρος μας τις διπλωματικές αρχές οι οποίες, πέρα από τις διμερείς σχέσεις είναι εδώ για να φροντίζουν την Εθνική Ελληνική Μειονότητα. Με την συμπεριφορά μας όμως κάθε άλλο κάνουμε.

Νομίζουμε ότι θα πρέπει να είναι γνωστό στους επίμαχους αρθρογράφους πως ο κύριος Γεωργίου, όπως και κάθε άλλος διπλωμάτης ή υπάλληλος στις διπλωματικές αρχές δεν μπορεί άμεσα να αναμιχτεί σε οποιαδήποτε υπόθεση που θεωρείται εσωτερική της Αλβανίας ακόμα και της ίδιας της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας. Ο ρόλος του όπως και ο ίδιος ο κ. Γεωργίου εξηγεί στην σχετική απάντησή του, είναι επικουρικός, δλδ, βοηθητικός και μεσολαβητικός.

Στο πλαίσιο αυτό, ο ρόλος του κυρίου Γεωργίου για να αποχτήσουν προσβάσεις οι Έλληνες της Αλβανίας εκπρόσωποι του δασκαλικού κόσμου στο Γενικό Προξενείο της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο, στο Υπουργείο Εξωτερικών και Παιδείας στην Ελλάδα δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Ο ίδιος μπόρεσε να ευαισθητοποιήσει, τόσο το ΥΠΕΞ, όσο και το Υπουργείο Παιδείας στην Αθήνα για το θέμα του επιδόματος των δασκάλων και ταυτόχρονα να ανοίξει περισσότερους διαύλους για την επιμόρφωση των δασκάλων μας στην Ελλάδα και την δυνατότητα παραθέρησης παιδιών του χώρου στην Ελλάδα. Κατόρθωσε επίσης ώστε το θέμα της Παιδείας στην Ελληνική Μειονότητα στο εξής να αποτελεί μόνιμη απασχόληση του υπουργείου Παιδείας στην Ελλάδα πράγμα που δίνει μεγαλύτερες δυνατότητες για την ποιοτική αναβάθμισή της. Στις κινήσεις αυτές ο κ. Γεωργίου είχε πάντα την υποστήριξη των αρμόδιων φορέων του χώρου και ακόμα και του ίδιου του Βουλευτή, κ. Λούτση.

Στο πλαίσιο αυτό ο κ. Γεωργίου ανέλαβε και συγκεκριμένο συντονιστικό ρόλο για την αναβάθμιση της παιδείας στο χώρο, την εξυγίανση του διδαχτικού προσωπικού και την αύξηση του επιδόματος σ' αυτούς.

Όλα όμως φαίνεται ότι ανακοπήκαν ύστερα από την παρέμβαση, με ειδική επιστολή του κυρίου Λούτση προς το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας, μέσω της οποίας ζητούσε να μη αλλάξει τίποτε στην δεδομένη κατάσταση των

σχολείων μας. Την επιστολή αυτή δηλώνει ότι διαθέτει και θα δημοσιεύσει σύντομα εκδότης άλλης ελληνικής εφημερίδας για να προκαλέσει εκ' νέου σάλο μεταξύ του δασκαλικού κόσμου στο χώρο της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας.

Η επίθεση του Λούτση κατά του Γεωργίου, όπως αποκαλύπτει και η Κοχα Γιονε, από την μια πλευρά αποσκοπεί στον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης από την μονομερή πρωτοβουλία προς το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας που πάγωσε κάθε κίνησή του αρμόδιου Υπουργείου στο θέμα της παιδείας μας, με κίνδυνο να κοπεί μονίμως και εκείνο το εξευτελιστικό επίδομα, και από την άλλη αποτελεί έκφραση του θιγμένου εγώ του, για το γεγονός ότι δεν ενημερώθηκε ο ίδιος προσωπικά για έξι άτομα που κέρδισαν κάποιες υποτροφίες για εξειδίκευση στην Ελλάδα.

Στην επίθεση αυτή συμπαραστέκεται και ο εκδότης της Ρωμιοσύνης διότι μεταξύ των έξι είναι και δύο καθηγητές του τμήματος ελληνικών στο πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου με τους οποίους ο εκδότης δεν τα πάει καλά, (Δεν του έδωσαν το πτυχίο διότι δεν παρακολούθησε καμιά μέρα τα μαθήματα).

Όπως όμως και να έχουν τα πράγματα ο κ. Λούτσης θα μπορούσε πριν βγεί στην δημοσιότητα να μιλούσε και να τα έβρισκε με τον κ. Γεωργίου. Αλλά ο τρόπος αυτός είναι επανειλημμένος από τον κύριο Βουλευτή και αποδεικνύει ταυτόχρονα όπως και το δημοσίευμα στην Κοχα Γιονε την κατάντια και την ανηθικότητα του δημόσιου βίου στο χώρο μας. Η πιθανή απομάκρυνση του κ. Γεωργίου από το αξίωμα του Μορφωτικού Ακόλουθου θα αποτελέσει ωστόσο ένα βαρύ πλήγμα για την παιδεία και τον πολιτισμό στο χώρο μας πράγμα που αποτελεί γιατί όχι ένα ακόμα επιχείρημα ότι κάποιοι εξυπηρετούν τα συμφέροντα εκείνων που θέλουν τον αφανισμό μας. Είναι αυτός ο λόγος που ο κύριος Γεωργίου θα πρέπει να αντέξει και να ανακαλέσει την πιθανή απόφασή του για παραίτηση.